

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

16e jaargang nr. L 228

16 augustus 1973

Uitgave in de Nederlandse taal

Wetgeving

Inhoud

I *Besluiten waarvan de publikatie voorwaarde is voor de toepassing*

.

II *Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing*

Raad

73/238/EEG:

Richtlijn van de Raad van 24 juli 1973 betreffende de maatregelen ter vermindering van de gevolgen van moeilijkheden bij de bevoorrading met ruwe aardolie en aardolieprodukten 1

73/239/EEG:

Eerste richtlijn van de Raad van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan 3

73/240/EEG:

Richtlijn van de Raad van 24 juli 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging op het gebied van het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche 20

73/241/EEG:

Richtlijn van de Raad van 24 juli 1973 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften van de Lid-Staten inzake voor menselijke voeding bestemde cacao- en chocoladeprodukten 23

73/242/EEG:

Besluit van de Raad van 24 juli 1973 tot het verlenen van kwijting aan de Commissie voor de uitvoering van de verrichtingen van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee (1e Fonds) voor het begrotingsjaar 1970 36

73/243/EEG:

Besluit van de Raad van 24 juli 1973 tot het verlenen van kwijting aan de Commissie voor de uitvoering van de verrichtingen van het Europees Ontwikkelingsfonds (1963) (2e EOF) voor het begrotingsjaar 1970 38

Inhoud (vervolg)

Commissie

73/244/EEG:

Beschikking van de Commissie van 4 juli 1973 houdende de constatering dat aan de voor het beschikbaar stellen van zachte tarwe voor een nationale actie voor voedselhulp gestelde voorwaarden is voldaan 41

73/245/EEG:

Beschikking van de Commissie van 9 juli 1973 tot vaststelling van de bedragen waarmee de monetaire compenserende bedragen in de sector rundvlees moeten worden verminderd 42

73/246/EGKS:

Beschikking van de Commissie van 10 juli 1973 houdende afwijking van Aanbeveling nr. 1-64 van de Hoge Autoriteit betreffende een verhoging van de bescherming van ijzer- en staalprodukten aan de buitengrenzen van de Gemeenschap (Vierenvijftigste uitzonderingsbeschikking) 44

73/247/EEG:

Beschikking van de Commissie van 11 juli 1973 betreffende de vaststelling van het maximumbedrag van de restitutie voor de tiende openbare deelinschrijving voor de verkoop van witte suiker krachtens Verordening (EEG) nr. 1101/73 47

73/248/EEG:

Beschikking van de Commissie van 16 juli 1973 met betrekking tot de vaststelling van de minimum-verkoopprijs van de boter voor de eenentwintigste bijzondere verkoop bij inschrijving, die wordt gehouden in het kader van de in Verordening (EEG) nr. 1519/72 bedoelde permanente verkoop bij inschrijving 48

73/249/EEG:

Beschikking van de Commissie van 16 juli 1973 met betrekking tot de vaststelling van de minimum-verkoopprijs van de boter voor de vijfentwintigste bijzondere verkoop bij inschrijving, die wordt gehouden in het kader van de in Verordening (EEG) nr. 1259/72 bedoelde permanente verkoop bij inschrijving 49

73/250/EEG:

Beschikking van de Commissie van 16 juli 1973 tot vaststelling van de bedragen waarmee de monetaire compenserende bedragen in de sector rundvlees moeten worden verminderd 50

II

(Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

RAAD

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 24 juli 1973

betreffende de maatregelen ter vermindering van de gevolgen van moeilijkheden bij de
bevoorrading met ruwe aardolie en aardolieprodukten

(73/238/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 103,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat het tot stand brengen van een gemeenschappelijke energiepolitiek een van de doelstellingen is welke de Gemeenschappen zich hebben gesteld;

Overwegende dat ruwe aardolie en aardolieprodukten een steeds belangrijker plaats innemen bij de bevoorrading van de Gemeenschap met energieprodukten; dat elke, zelfs tijdelijke moeilijkheid waardoor de leveranties van deze produkten aanzienlijk worden verminderd, ernstige verstoringen in de economische activiteit van de Gemeenschap kan veroorzaken en dat het derhalve van belang is de schadelijke gevolgen van een dergelijke gebeurtenis te kunnen onderwerpen of althans verzachten;

Overwegende dat van tevoren voorzien moet worden in passende procedures en instrumenten die het mogelijk maken snel de maatregelen uit te voeren die de gevolgen van de moeilijkheden bij de voorziening met ruwe aardolie en aardolieprodukten moeten verminderen;

Overwegende dat alle Lid-Staten met het oog hierop zouden moeten beschikken over de nodige bevoegd-

heden om in voorkomend geval onmiddellijk passende maatregelen te treffen in overeenstemming met de bepalingen van het Verdrag, inzonderheid artikel 103;

Overwegende dat een zekere overeenstemming van deze bevoegdheden noodzakelijk is ten einde de coördinatie van de nationale maatregelen in het kader van het overleg op communautair niveau te vergemakkelijken;

Overwegende dat het bovendien gewenst is nu reeds een overlegorgaan in te stellen, dat de coördinatie van de genomen of overwogen concrete maatregelen der Lid-Staten op dit gebied kan bevorderen;

Overwegende dat het noodzakelijk is dat elke Lid-Staat beschikt over een plan dat in geval van moeilijkheden bij de voorziening met ruwe aardolie en aardolieprodukten kan worden toegepast,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

De Lid-Staten vaardigen alle passende bepalingen uit welke nodig zijn om de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid te geven om in geval van moeilijkheden bij de voorziening met ruwe aardolie en met aardolieprodukten die de leveranties van deze produkten aanzienlijk doen afnemen en ernstige verstoringen kunnen veroorzaken:

— de veiligheidsvoorraden aan te spreken welke bij de richtlijn van de Raad van 20 december 1968,

houdende verplichting voor de Lid-Staten van de Europese Economische Gemeenschap om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieprodukten in opslag te houden ⁽¹⁾, zijn vastgesteld en deze voorraden toe te wijzen aan de verbruikers,

- het verbruik op specifieke dan wel globale wijze te beperken op grond van het geschatte tekort in de voorziening, daarbij inbegrepen het met voorrang toewijzen van aardolieprodukten aan bepaalde categorieën verbruikers,
- de prijzen te beheersen ten einde abnormale stijgingen tegen te gaan.

Artikel 2

1. De Lid-Staten wijzen de organen aan die zullen worden belast met de uitvoering van de maatregelen te nemen op grond van de bevoegdheden vermeld in artikel 1.

2. De Lid-Staten bereiden de plannen tot ingrijpen voor, die in geval van moeilijkheden bij de voorziening met ruwe aardolie en met aardolieprodukten kunnen worden toegepast.

Artikel 3

1. Indien zich moeilijkheden voordoen bij de voorziening van de Gemeenschap of een Lid-Staat met ruwe aardolie en met aardolieprodukten, roept de Commissie op verzoek van een Lid-Staat of eigener beweging een onder haar voorzitterschap staande groep afgevaardigden van de Lid-Staten bijeen, samengesteld uit van tevoren met name genoemde personen.

2. Deze groep pleegt overleg ten einde de coördinatie te verzorgen van de genomen of beoogde maatregelen krachtens de in bovenstaand artikel 1 bedoelde bevoegdheden.

Artikel 4

1. De Lid-Staten stellen de Commissie in kennis van de bepalingen die beantwoorden aan de verplichtingen voortvloeiend uit de toepassing van artikel 1 van deze richtlijn.

2. De Lid-Staten stellen de Commissie in kennis van de samenstelling en het mandaat van de in artikel 2, lid 1, bedoelde nationale organen die met de uitvoering van de te nemen maatregelen zullen worden belast.

Artikel 5

Uiterlijk op 30 juni 1974 treffen de Lid-Staten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen voor het volgen van deze richtlijn.

Artikel 6

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 24 juli 1973.

Voor de Raad

De Voorzitter

I. NØRGAARD

⁽¹⁾ PB nr. L 308 van 23. 12. 1968, blz. 14.

EERSTE RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 24 juli 1973

tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan

(73/239/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 57, lid 2,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾, inzonderheid op titel IV, C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat krachtens bovengenoemd Algemeen Programma de opheffing van de beperkingen voor de oprichting van agentschappen en bijkantoren, wat het directe verzekeringsbedrijf betreft, afhankelijk is van de coördinatie van de toegangs- en uitoefeningsvoorwaarden; dat deze coördinatie in de eerste plaats moet worden verwezenlijkt ten aanzien van het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche;

Overwegende dat, ter vergemakkelijking van de toegang tot en de uitoefening van deze verzekeringsbranches, bepaalde verschillen die op het gebied van het toezicht bestaan tussen de nationale wetgevingen, dienen te worden afgeschaft; dat, ter verwezenlijking van dit doel, onder waarborging van een gepaste bescherming van verzekerden en derden in alle Lid-Staten, met name de bepalingen dienen te worden gecoördineerd die betrekking hebben op de financiële garanties die van de verzekeringsmaatschappijen worden geëist;

Overwegende dat een indeling van de risico's per branche noodzakelijk is, in het bijzonder met het oog op de vaststelling van de werkzaamheden waarvoor de verplicht gestelde vergunning alsmede het afhankelijk van de beoefende branche bepaalde bedrag van het minimumgarantiefonds zijn vereist;

Overwegende dat van het toepassingsgebied van de richtlijn dienen te worden uitgesloten sommige onderlinge waarborgmaatschappijen c.q. onderlinge

verzekeringsmaatschappijen die op grond van de regeling die rehtens op hen van toepassing is, aan specifieke voorwaarden inzake zekerheid voldoen en eigen financiële waarborgen bieden; dat bovendien dienen te worden uitgesloten bepaalde instellingen in verscheidene Lid-Staten, wier werkzaamheden zich over een zeer beperkte sector uitstrekken en statutair tot en bepaald gebied of tot bepaalde personen zijn beperkt;

Overwegende dat de onderscheiden wetgevingen verschillende regelingen kennen voor wat betreft het gelijktijdig beoefenen van de ziekteverzekeringsbranche, de krediet- en borgtochtverzekeringsbranche, en van de branche van de verzekering van rechtsbijstand, zowel van deze branches onderling als te zamen met andere branches; dat, indien deze verschillen na de opheffing van de beperkingen van het recht van vestiging in de andere branches dan de levensverzekering worden gehandhaafd, hierdoor belemmeringen voor de vestiging zullen blijven bestaan en dat voor dit probleem een oplossing moet worden gevonden bij een latere coördinatie die binnen een vrij korte termijn tot stand moet worden gebracht;

Overwegende dat het noodzakelijk is in elke Lid-Staat het toezicht uit te breiden tot alle verzekeringsbranches die door de onderhavige richtlijn worden geregeld; dat dit toezicht slechts mogelijk is indien deze werkzaamheden worden onderworpen aan een vergunning; dat derhalve nauwkeurig dient te worden aangegeven onder welke voorwaarden deze vergunning kan worden verleend of ingetrokken; dat tevens de mogelijkheid van beroep bij een rechterlijke instantie tegen de besluiten tot weigering of intrekking onontbeerlijk is;

Overwegende dat voor de branches van de zogenaamde transportverzekering, genoemd in de bijlage onder A, 4, 5, 6, 7 en 12 en de branches van de kredietverzekering genoemd in de bijlage onder A, 14 en 15, een soepeler regeling moet worden getroffen wegens de voortdurende fluctuaties van de transacties in goederen en kredieten;

Overwegende dat er momenteel in communautair verband wordt bestudeerd op welke wijze een gemeenschappelijke methode voor de berekening van de technische reserves kan worden gevonden; dat het daarom wenselijk is de totstandkoming van de coördinatie op dit gebied, alsmede de problemen in verband met de bepaling van de categorieën van beleg-

⁽¹⁾ PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB nr. C 27 van 28. 3. 1968, blz. 15.

⁽³⁾ PB nr. 158 van 18. 7. 1967, blz. 1.

gingen en de waardering van de activa, vooralsnog in later vast te stellen richtlijnen te regelen;

Overwegende dat de noodzaak bestaat dat de verzekeringsmaatschappijen, naast voldoende technische reserves om aan hun aangegane verplichtingen te kunnen voldoen, bovendien beschikken over een aanvullende reserve, solvabiliteitsmarge genaamd, gevormd door het vrije vermogen, ten einde aan de wisselvalligheden van het bedrijf het hoofd te kunnen bieden; dat voorgeschreven dient te worden dat deze marge in een zekere verhouding staat tot de omvang van de bedrijfsverrichtingen en bepaald wordt aan de hand van twee zekerheidsindices, waarvan de een gebaseerd is op de premies en de andere op de schaden, ten einde aldus te verzekeren dat de opgelegde verplichtingen aan de hand van objectieve maatstaven worden bepaald, waarbij aan ondernemingen van een zelfde belang gelijke mededingingsvoorwaarden worden geboden;

Overwegende dat het noodzakelijk is een minimum-garantiefonds verplicht te stellen waarvan de hoogte in een bepaalde verhouding staat tot het gewicht van het risico van de beoefende branches, zulks om te verzekeren dat de maatschappijen reeds bij de oprichting over voldoende middelen beschikken, en te verhinderen dat tijdens de bedrijfsuitoefening de solvabiliteitsmarge beneden een minimumveiligheidsmarge daalt;

Overwegende dat het noodzakelijk is maatregelen te treffen voor het geval dat een onderneming in een zodanige financiële situatie komt te verkeren dat het haar moeilijk wordt haar verplichtingen na te komen;

Overwegende dat de gecoördineerde voorschriften betreffende de uitoefening van het directe verzekeringsbedrijf binnen de Gemeenschap in beginsel eveneens van toepassing moeten zijn op alle ondernemingen die op de markt optreden en dus ook op de agentschappen en bijkantoren van de maatschappijen wier hoofdkantoor buiten de Gemeenschap is gelegen; dat ten aanzien van deze agentschappen en bijkantoren echter bijzondere bepalingen inzake de vorm van het toezicht dienen te worden vastgesteld omdat het vermogen van de ondernemingen waarvan zij afhankelijk zijn zich buiten de Gemeenschap bevindt;

Overwegende dat evenwel de mogelijkheid van een soepeler toepassing van deze bijzondere voorwaarden moet worden geopend, zulks met eerbiediging van het beginsel dat de agentschappen en bijkantoren van deze ondernemingen geen gunstiger behandeling mogen krijgen dan de ondernemingen uit de Gemeenschap;

Overwegende dat overgangsbepalingen nodig zijn ten einde met name de bestaande kleine en middelgrote ondernemingen in staat te stellen zich aan de krachtens deze richtlijn door de Lid-Staten te geven voorschriften aan te passen, zulks met inachtneming van het bepaalde in artikel 53 van het Verdrag;

Overwegende dat gewaarborgd dient te worden dat de gecoördineerde voorschriften op uniforme wijze worden toegepast en dat derhalve moet worden gezorgd voor een nauwe samenwerking tussen de Commissie en de Lid-Staten op dit gebied,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Titel I — Algemene bepalingen

Artikel 1

Deze richtlijn heeft betrekking op de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden, anders dan in loondienst, op het gebied van de directe verzekeringen welke door verzekeringsmaatschappijen die in een Lid-Staat zijn gevestigd of zich aldaar wensen te vestigen, worden verricht in de branches die in de bijlage van deze richtlijn zijn omschreven.

Artikel 2

Deze richtlijn heeft geen betrekking op:

1. de volgende verzekeringen:
 - a) de levensverzekeringsbranche, dat wil zeggen de branche die onder andere de levensverzekering, de verzekering bij overlijden, de gemengde verzekering, de levensverzekering met contra-verzekering, de tontines, de bruiloftsverzekering en de geboorteverzekering omvat;
 - b) de lijfrenteverzekering;
 - c) de aanvullende verzekeringen welke door de levensverzekeringsmaatschappijen worden gesloten, te weten de verzekering tegen lichamelijk letsel, met inbegrip van arbeidsongeschiktheid, de verzekering bij overlijden ten gevolge van een ongeval, de verzekering tegen invaliditeit ten gevolge van ongeval en ziekte, voor zover deze verschillende verzekeringen een aanvulling vormen op een levensverzekering;
 - d) de verzekeringen die zijn opgenomen in een wettelijk stelsel van sociale zekerheid;
 - e) de in Ierland en het Verenigd Koninkrijk bestaande verzekering, genaamd „Permanent Health Insurance” (niet-opzegbare ziekteverzekering van lange duur);
2. de volgende verrichtingen:
 - a) de kapitalisatieverrichtingen zoals deze door de wetgeving van elke Lid-Staat worden omschreven;
 - b) de verrichtingen van instellingen op het gebied van voorzorg en bijstand, waarvan de prestaties verschillen naar gelang van de beschikbare middelen en in het kader waarvan de bijdragen der leden forfaitair worden bepaald;
 - c) de verrichtingen van een organisatie die geen rechtspersoonlijkheid bezit, welke de onder-

linge waarborg van haar leden ten doel hebben, zonder tot de betaling van premies of de vorming van technische reserves aanleiding te geven;

- d) tot aan een latere coördinatie, die binnen vier jaar na de kennisgeving van deze richtlijn moet plaatsvinden, de verrichtingen op het gebied van de exportkredietverzekering voor rekening of met steun van de Staat.

Artikel 3

1. Deze richtlijn heeft geen betrekking op de onderlinge waarborgmaatschappijen, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen, waarvan tegelijkertijd:

- de statuten de mogelijkheid bieden over te gaan tot het heffen van suppletiebijdragen of tot vermindering van hun schadevergoedingsplicht;
- de bedrijvigheid niet de wettelijke aansprakelijkheid dekt — tenzij het een bijkomende garantie betreft in de zin van letter C van de bijlage — noch de krediet- en borgtochtrisico's;
- het jaarlijks bedrag der bijdragen, ontvangen uit hoofde van de door deze richtlijn bestreken bedrijvigheden niet meer dan 1 miljoen rekeneenheden belooft, en
- ten minste de helft van de bijdragen, ontvangen uit hoofde van de door deze richtlijn bestreken bedrijvigheden, afkomstig is van de bij de onderlinge maatschappij aangesloten personen.

2. Evenmin heeft deze richtlijn betrekking op de onderlinge waarborgmaatschappijen, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen die met een onderneming van dezelfde aard een overeenkomst hebben gesloten welke voorziet in integrale herverzekering van de door hen gesloten verzekeringsovereenkomsten, of in de vervanging van de overdragende onderneming door de overnemende onderneming voor de nakoming van de uit deze verzekeringsovereenkomsten voortvloeiende verplichtingen.

In dit geval is de overnemende onderneming onderworpen aan de richtlijn.

Artikel 4

Tenzij hun statuten wijzigingen ondergaan ten aanzien van hun bevoegdheid, vallen niet onder de richtlijn:

a) in Duitsland

= de volgende publiekrechtelijke instellingen met een monopolie (Monopolanstalten):

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe,
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München,

3. Bayerische Landestiersversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München,
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig,
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg,
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt,
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel,
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen,
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold,
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden,
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg,
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich,
13. Feuersoziëtat Berlin, Berlin,
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

De territoriale bevoegdheid wordt evenwel niet geacht gewijzigd te zijn in geval van een eventuele fusie van deze instellingen, waarbij de territoriale bevoegdheid van de gefusioneerde instellingen ten gunste van de nieuwe instelling blijft bestaan; de bevoegdheid ter zake van de uitgeoefende branches wordt evenmin geacht gewijzigd te zijn, wanneer een van deze instellingen voor hetzelfde gebied de uitoefening van een of meer branches van een van deze instellingen voortzet.

= de volgende semi-overheidsinstellingen:

1. Postbeamtenkrankenkasse,
2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) in Frankrijk

de volgende instellingen:

1. Caisse départementale des incendies des Ardennes,
2. Caisse départementale des incendies de la Côte-d'Or,
3. Caisse départementale des incendies de la Marne,
4. Caisse départementale des incendies de la Meuse,

- 5. Caisse départementale des incendies de la Somme,
- 6. Caisse départementale grêle du Gers,
- 7. Caisse départementale grêle de l'Hérault;
- c) *In Ierland*
Voluntary Health Insurance Board;
- d) *in Italië*
Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);
- e) *in het Verenigd Koninkrijk*
Crown Agents.

Artikel 5

In de zin van deze richtlijn moet worden verstaan onder:

- a) rekeneenheid: de in artikel 4 van de statuten van de Europese Investeringsbank omschreven rekeneenheid;
- b) congruentie: het feit dat opeisbare verplichtingen in een muntsoort staan tegenover activa die in dezelfde muntsoort zijn uitgedrukt of realiseerbaar zijn;
- c) lokalisatie van de activa: aanwezigheid van roerende of onroerende activa binnen een Lid-Staat, zonder dat de roerende activa gedeponceerd behoeven te zijn en zonder dat ten aanzien van de onroerende activa beperkende maatregelen zoals vermelding in de openbare registers van toepassing behoeven te zijn. De activa, bestaande in schuldvorderingen, worden geacht zich te bevinden in de Lid-Staat waar deze activa realiseerbaar zijn.

Titel II — Regels, toepasselijk op ondernemingen waarvan het hoofdkantoor gevestigd is binnen de Gemeenschap

Afdeling A: Toegangsvoorwaarden

Artikel 6

- 1. Elke Lid-Staat stelt de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf op zijn grondgebied afhankelijk van een vergunning.
- 2. Deze vergunning moet bij de bevoegde autoriteit van de betrokken Lid-Staat worden aangevraagd door:
 - a) de onderneming die haar hoofdkantoor op het grondgebied van die Staat vestigt;

- b) de onderneming die haar hoofdkantoor in een andere Lid-Staat heeft en die een agentschap of een bijkantoor op het grondgebied van die Lid-Staat opent;
- c) de onderneming die de sub a) of sub b) bedoelde vergunning heeft verkregen en die haar werkzaamheden op het grondgebied van die Staat tot andere branches uitbreidt;
- d) de onderneming die overeenkomstig artikel 7, lid 1, een vergunning voor een deel van het nationale grondgebied heeft verkregen en haar werkzaamheden daarbuiten uitbreidt.

3. De Lid-Staten stellen de afgifte van de vergunning niet afhankelijk van een depot of het storten van een waarborgsom.

Artikel 7

1. De vergunning geldt voor het gehele nationale grondgebied, tenzij, voor zover de nationale wetgeving zulks toelaat, de aanvrager om toestemming verzoekt zijn werkzaamheden slechts op een deel van het nationale grondgebied uit te oefenen.

2. De vergunning wordt per branche verleend. Zij heeft betrekking op de gehele branche, behalve indien de aanvrager slechts een gedeelte wenst te dekken van de in de bijlage, onder A, genoemde risico's die tot deze branche behoren.

Nochtans:

- a) mag elke Lid-Staat een vergunning verlenen voor de in de bijlage, onder B, vermelde groepen van branches, zulks onder de daarin aangegeven benaming;
- b) geldt de voor een branche of een groep van branches verleende vergunning eveneens voor de dekking van de onder een andere branche vallende bijkomende risico's, indien wordt voldaan aan de in de bijlage onder C gestelde voorwaarden;
- c) kan de Bondsrepubliek Duitsland tot het tijdstip van een latere coördinatie, die binnen vier jaar na de kennisgeving van deze richtlijn moet plaatsvinden, het verbod handhaven om op haar grondgebied de ziekteverzekering, de krediet- en borgtochtverzekering of de verzekering van rechtsbijstand, hetzij onderling, hetzij met andere branches, te cumuleren.

Artikel 8

1. Elke Lid-Staat stelt de eis dat de ondernemingen die op zijn grondgebied worden opgericht en een vergunning aanvragen:

a) een van de navolgende rechtsvormen aannemen:

— ten aanzien van het Koninkrijk België:

naamloze vennootschap „société anonyme”, vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen/„société en commandite par actions”, onderlinge verzekeringsmaatschappij/„association d'assurance mutuelle”, coöperatieve vennootschap/„société coopérative”;

— ten aanzien van het Koninkrijk Denemarken:

„Aktieselskaber” (vennootschappen op aandelen), „gensidige selskaber” (onderlinge waarborgmaatschappijen);

— ten aanzien van de Bondsrepubliek Duitsland:

„Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen”;

— ten aanzien van de Franse Republiek:

„société anonyme”, „société à forme mutuelle”, „mutuelle”, „union de mutuelles”;

— ten aanzien van Ierland:

„incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”;

— ten aanzien van de Italiaanse Republiek:

„società per azioni”, „società cooperativa”, „mutua di assicurazione”;

— ten aanzien van het Groothertogdom Luxemburg:

„société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

— ten aanzien van het Koninkrijk der Nederlanden:

naamloze vennootschap, onderlinge waarborgmaatschappij, coöperatieve vereniging;

— ten aanzien van het Verenigd Koninkrijk:

„incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered under the Friendly Societies Act”, „Lloyd's Underwriters”.

De Lid-Staten kunnen voorts in voorkomend geval ondernemingen oprichten die iedere publiek-rechtelijke vorm kunnen hebben, mits deze instellingen beogen het verzekeringsbedrijf uit te oefenen onder voorwaarden die gelijkwaardig zijn aan

de voorwaarden die voor privaatrechtelijke ondernemingen gelden;

b) hun doel beperken tot het verzekeringsbedrijf en tot de verrichtingen die daaruit rechtstreeks voortvloeien, met uitsluiting van elke andere handelsactiviteit;

c) overeenkomstig artikel 9 een programma van werkzaamheden overleggen;

d) het in artikel 17, lid 2, bedoelde minimumgarantiefonds bezitten.

2. De onderneming die de vergunning aanvraagt voor de uitbreiding van haar werkzaamheden tot andere branches, of, in het geval bedoeld in artikel 6, lid 2, sub d), tot een ander deel van het grondgebied, moet overeenkomstig artikel 9 een programma van werkzaamheden overleggen met betrekking tot de andere branches of het bijkomend grondgebied.

Bovendien moet zij aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden betreffende de in artikel 16 genoemde solvabiliteitsmarge en, indien krachtens artikel 17, lid 2, voor deze andere branches het bezit van een hoger minimumbedrag voor het garantiefonds is vereist dan zij tot dusverre diende te bezitten, dat zij over dit minimumbedrag beschikt.

3. De huidige coördinatie belet niet dat de Lid-Staten bepalingen toepassen die de noodzaak van een technische kennis van de bestuurders behelzen, alsmede de goedkeuring van de statuten, van de algemene en bijzondere voorwaarden van de verzekeringspolissen, van de tarieven en van elk ander document dat voor de normale uitoefening van het toezicht vereist is.

4. Bovenstaande bepalingen mogen niet inhouden dat bij de beoordeling van de aanvraag van een vergunning de economische behoeften van de markt in aanmerking worden genomen.

Artikel 9

Het in artikel 8, lid 1, sub c), genoemde programma van werkzaamheden moet gegevens of bewijsstukken bevatten betreffende:

a) de aard van de risico's die de onderneming voornemens is te dekken; de algemene en bijzondere voorwaarden van de verzekeringspolissen die zij voornemens is te gebruiken;

b) de tarieven die de onderneming voornemens is toe te passen voor elke categorie van verrichtingen;

c) de leidende beginselen op het gebied van de herverzekering;

- d) de bestanddelen die het minimumgarantiefonds vormen;
- e) de te verwachten inrichtingskosten van de administratieve diensten en van het produktienet, alsmede de financiële middelen ter dekking daarvan;

en voor de eerste drie boekjaren voorts:

- f) een raming van de kosten van beheer met uitzondering van de inrichtingskosten, met name de algemene lopende kosten en de provisies;
- g) een raming van de premies of bijdragen, alsmede een raming betreffende de schadegevallen;
- h) de te verwachten kaspositie;
- i) een raming betreffende de financiële middelen ter dekking van de verplichtingen en van de solvabiliteitsmarge.

Evenwel zijn de sub a) en b) bedoelde gegevens niet vereist indien het gaat om de in de bijlage onder A, 4, 5, 6, 7 en 12 vermelde risico's, en evenmin de sub b) bedoelde gegevens indien het gaat om de dekking van de in de bijlage onder A, sub 14 en 15 vermelde risico's. Van het eisen van de sub a) en b) bedoelde gegevens kan worden afgezien indien het gaat om de onder A, 11 vermelde risico's.

Artikel 10

1. Elke Lid-Staat stelt aan een onderneming waarvan het hoofdkantoor op het grondgebied van een andere Lid-Staat is gevestigd en die voor de opening van een agentschap of een bijkantoor een vergunning aanvraagt, de eis dat zij

- a) haar statuten ter kennis brengt en een lijst van haar bestuurders overlegt;
- b) een certificaat overlegt, afgegeven door de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat waar het hoofdkantoor is gevestigd, waarin wordt verklaard ten aanzien van welke branches zij bevoegd is en dat zij beschikt over het minimumgarantiefonds of, zo dit hoger is, over het minimumbedrag van de solvabiliteitsmarge, berekend overeenkomstig artikel 16, lid 3, en waaruit blijkt welke risico's in feite door haar worden gedekt en welke de in artikel 11, lid 1, sub e), bedoelde financiële middelen zijn;
- c) een programma van werkzaamheden als bedoeld in artikel 11 overlegt;
- d) een algemeen gevolmachtigde aanwijst die zijn woon- en verblijfplaats heeft in het ontvangende landen aan wie voldoende bevoegdheden zijn verleend om de onderneming ten opzichte van derden te verbinden en om haar tegenover de autoriteiten en de rechterlijke instanties van het ontvangende land te vertegenwoordigen; indien de ge-

volmachtigde een rechtspersoon is, dient deze zijn hoofdkantoor te hebben in het ontvangende land en op zijn beurt een natuurlijk persoon aan te wijzen die voldoet aan de boven gestelde voorwaarden, ten einde hem te vertegenwoordigen. De Lid-Staat mag de erkenning van de aangewezen gevolmachtigde slechts weigeren om redenen welke verband houden met de betrouwbaarheid of met de technische kennis, voor zover deze behoren tot de voorwaarden die worden gesteld aan de leiders der ondernemingen die hun hoofdkantoor op het grondgebied van de betrokken Staat hebben.

In het geval van Lloyd's mogen zich, bij eventuele geschillen in het ontvangende land welke voortvloeien uit aangegane verbintenissen, voor de verzekerden geen grotere moeilijkheden voordoen dan bij vergelijkbare geschillen met klassieke verzekeraars; te dien einde moet onder de bevoegdheden van de algemeen gevolmachtigde in het bijzonder de bekwaamheid vallen, om in zijn hoedanigheid van algemeen gevolmachtigde op voor de betrokken „underwriters” van Lloyd's bindende wijze te worden gedaagd.

2. Elke Lid-Staat stelt voor de uitbreiding van de werkzaamheden van het agentschap of bijkantoor tot andere branches, dan wel tot andere delen van het grondgebied in het geval als bedoeld in artikel 6, lid 2, sub d), de eis dat degene die de vergunning aanvraagt een programma van werkzaamheden overlegt overeenkomstig artikel 11 en voldoet aan de in lid 1, sub b), gestelde voorwaarden.

3. De huidige coördinatie belet niet dat de Lid-Staten de bepalingen toepassen die voor alle verzekeringsondernemingen de noodzaak behelzen van een goedkeuring van de algemene en bijzondere voorwaarden der verzekeringspolissen, van de tarieven en van elk ander document dat voor de normale uitoefening van het toezicht vereist is.

4. Bovenstaande bepalingen mogen niet inhouden dat bij de behandeling van de aanvraag van een vergunning de behoeften van de economie in aanmerking worden genomen.

Artikel 11

1. Het in artikel 10, lid 1, sub c), genoemde programma van werkzaamheden van het agentschap of bijkantoor moet gegevens of bewijsstukken bevatten betreffende:

- a) de aard van de risico's die de onderneming voornemens is in het ontvangende land te dekken; de algemene en bijzondere voorwaarden van de verzekeringspolissen die zij voornemens is aldaar te gebruiken;
- b) de tarieven die de onderneming voornemens is toe te passen voor elke categorie van verrichtingen;

- c) de leidende beginselen op het gebied van de herverzekering;
- d) de omvang van de in de artikelen 16 en 17 bedoelde solvabiliteitsmarge van de onderneming;
- e) de te verwachten inrichtingskosten van de administratieve diensten en van het produktienet, alsmede de financiële middelen ter dekking daarvan;

en voor de eerste drie boekjaren voorts:

- f) een raming van de kosten van beheer;
- g) een raming van de premies of bijdragen alsmede een raming betreffende de schadegevallen in verband met de nieuwe werkzaamheden;
- h) de te verwachten kaspositie van het agentschap of bijkantoor.

Evenwel zijn de sub a) en b) bedoelde gegevens niet vereist indien het gaat om de in de bijlage onder A, 4, 5, 6, 7 en 12, vermelde risico's, en evenmin de sub b) bedoelde gegevens indien het gaat om de in de bijlage onder A, 14 en 15, vermelde risico's. Van het eisen van de sub a) en b) bedoelde gegevens kan worden afgezien indien het gaat om de onder A, 11, vermelde risico's.

2. De balans en de winst- en verliesrekening van de onderneming voor elk der laatste drie boekjaren worden bij het programma gevoegd. Indien echter sedert de oprichting van de onderneming nog geen drie boekjaren zijn verstreken, behoeven deze bescheiden slechts voor de afgesloten boekjaren te worden overgelegd.

Wat Lloyd's betreft, wordt de verplichting tot overlegging van de balans- en de winst- en verliesrekening vervangen door de verplichting om algemene jaarrekeningen betreffende de verzekeringsverrichtingen over te leggen, waarbij een verklaring is gevoegd dat voor iedere assuradeur de accountantsverklaringen zijn afgegeven waaruit blijkt dat de uit de verrichtingen ontstane aansprakelijkheid volkomen door de activa worden gedekt. Op grond van deze documenten moeten de toezichthoudende autoriteiten een vergelijkbaar inzicht kunnen krijgen in de solvabiliteit van de vereniging.

3. Het programma wordt, met de opmerkingen van de met het verlenen van een vergunning belaste autoriteiten, overgelegd aan de bevoegde autoriteiten van het land waar het hoofdkantoor van de onderneming is gevestigd. Deze laatste stellen de eerstgenoemde autoriteiten binnen drie maanden na ontvangst van de documenten van hun advies in kennis; indien deze kennisgeving niet binnen de gestelde termijn plaatsvindt, wordt het advies van de geraadpleegde autoriteiten geacht gunstig te zijn.

Artikel 12

Een besluit tot afwijzing moet nauwkeurig met redenen zijn omkleed en aan de betrokken onderneming officieel ter kennis worden gebracht.

Elke Lid-Staat voorziet in de mogelijkheid van beroep bij een rechterlijke instantie tegen een besluit tot afwijzing.

In een zelfde mogelijkheid van beroep wordt voorzien voor het geval dat de bevoegde autoriteiten zich niet zouden hebben uitgesproken omtrent de aanvraag van een vergunning binnen een termijn van zes maanden na de datum van ontvangst van dit verzoek.

Afdeling B: Uitoefeningsvoorwaarden

Artikel 13

De Lid-Staten controleren in nauwe samenwerking de financiële toestand van de toegelaten ondernemingen.

Artikel 14

De toezichthoudende autoriteit van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan het hoofdkantoor van de onderneming is gevestigd, moet de solvabiliteit van deze onderneming met betrekking tot het geheel van haar werkzaamheden controleren. De toezichthoudende autoriteiten van de overige Lid-Staten zijn gehouden, aan de eerstgenoemde autoriteit alle noodzakelijke gegevens te verstrekken ten einde haar tot deze controle in staat te stellen.

Artikel 15

1. Elke Lid-Staat op het grondgebied waarvan een onderneming werkzaam is, verplicht haar toereikende technische reserves te vormen.

De omvang van deze reserves wordt bepaald aan de hand van de door de betrokken Staat vastgestelde regels of, bij gebreke daarvan, volgens de in deze Staat geldende gebruiken.

2. Tegenover de technische reserves moeten gelijkwaardige, congruente en in elk land van bedrijfsuitoefening gelokaliseerde activa staan. De Lid-Staten kunnen evenwel een versoepeling toestaan van de regels inzake de congruentie en de lokalisatie der activa.

Rekening houdend met de bijzondere situatie in Luxemburg, kan dit land, totdat de wetgevingen betreffende de liquidatie van ondernemingen zijn gecoördineerd, zijn regeling inzake het stellen van waarborgen met betrekking tot de technische reserves, die bestaat op het tijdstip van inwerkingtreding van de richtlijn, handhaven.

De wettelijke regeling van het land van bedrijfsuitoefening bepaalt de aard van de activa en eventueel de grenzen waarbinnen deze als dekking van de technische reserves kunnen worden aanvaard, alsmede de voorschriften voor de waardering van deze activa.

3. Indien een Lid-Staat vorderingen jegens herverzekeraars als dekking van de technische reserves aanvaardt, stelt hij het toegestane percentage daarvan vast. In afwijking van lid 2 kan hij in dit geval niet de lokalisatie van deze vorderingen eisen.

4. De toezichthoudende autoriteit van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan het hoofdkantoor van een onderneming is gevestigd, ziet erop toe dat op de balans van de onderneming voor de technische reserves activa zijn vermeld welke overeenkomen met de in alle landen waar de onderneming werkzaam is aangegane verplichtingen.

Artikel 16

1. Iedere Lid-Staat verplicht elke onderneming waarvan het hoofdkantoor op zijn grondgebied is gevestigd, een voldoende solvabiliteitsmarge te vormen met betrekking tot het geheel van haar werkzaamheden.

De solvabiliteitsmarge komt overeen met het vermogen van de onderneming dat niet dient ter dekking van enige voorzienbare verplichtingen, na aftrek van de onlichamelijke bestanddelen. Deze marge omvat met name:

- het gestorte maatschappelijk kapitaal of, wat betreft de onderlinge waarborgmaatschappijen, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen, het werkelijke aanvangsfonds;
- de helft van het niet-gestorte gedeelte van het maatschappelijk kapitaal of van het aanvangsfonds zodra het gestorte gedeelte 25 % van dit kapitaal of fonds bedraagt;
- de (wettelijke en vrije) reserves die niet tegenover verplichtingen staan;
- de overgebrachte winst;
- de suppletiebijdragen welke onderlinge waarborgmaatschappijen, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen en vennootschappen met een dienovereenkomstige rechtsvorm met variabele premies van hun leden kunnen eisen uit hoofde van het boekjaar tot een bedrag gelijk aan de helft van het verschil tussen de maximumbijdragen en de werkelijk ingevorderde bijdragen; deze mogelijke suppletiebijdragen kunnen evenwel niet meer dan 50 % van de marge bedragen;
- op een met redenen omkleed verzoek van de onderneming en indien de toezichthoudende autoriteiten van de betrokken Lid-Staten waar de onderneming werkzaam is hiermede instemmen, de meerwaarden welke voortvloeien uit de onder-

waardering van activa en de overwaardering van passiva, voor zover deze meerwaarden geen uitzonderlijk karakter hebben.

De overwaardering van de technische reserves wordt beoordeeld door uit te gaan van hun grootte, zoals deze door de onderneming overeenkomstig de nationale regeling wordt berekend; totdat een coördinatie op het stuk van de technische reserves is tot stand gebracht, kan evenwel een bedrag, gelijk aan 75 % van het verschil tussen enerzijds de reserve voor lopende risico's, zoals deze door de onderneming forfaitair is berekend door toepassing van een minimumpercentage ten opzichte van de premies, en anderzijds het bedrag waarop men, indien de nationale wetgeving de keuze laat tussen beide methoden, zou zijn uitgekomen door de reserve per contract te berekenen, in de solvabiliteitsmarge worden verdisconteerd en wel tot 20 %.

2. De solvabiliteitsmarge wordt bepaald, hetzij ten opzichte van het jaarlijks bedrag van premies of bijdragen, hetzij ten opzichte van de gemiddelde betaalde schaden ten laste van de laatste drie boekjaren. Wanneer ondernemingen evenwel in hoofdzaak slechts één of meer van de risico's van stormschade, hagelschade en vorstschade dekken, wordt voor de referentieperiode voor de gemiddelde betaalde schaden rekening gehouden met de laatste zeven boekjaren.

3. Behoudens artikel 17 moet het bedrag van de solvabiliteitsmarge gelijk zijn aan de hoogste uitkomst van de volgende twee berekeningen:

Eerste berekening (ten opzichte van de premies):

- samengeteld worden de premies of bijdragen welke op grond van de directe zaken gedurende het laatste boekjaar zijn opgelegd uit hoofde van alle boekjaren, met inbegrip van bijkomende kosten;
- daaraan wordt toegevoegd het bedrag van de premies welke gedurende het laatste jaar uit hoofde van herverzekering werden ontvangen;
- afgetrokken worden het totaalbedrag van de gedurende het laatste boekjaar geannuleerde premies of bijdragen, alsmede het totaalbedrag van de belastingen en rechten op de samengetelde premies of bijdragen.

Nadat het aldus verkregen bedrag in twee gedeelten is gesplitst, namelijk een eerste gedeelte ten belope van maximaal 10 miljoen rekeneenheden en een tweede gedeelte dat het overige omvat, worden deze gedeelten respectievelijk vermenigvuldigd met 18 % en 16 % en vervolgens opgeteld.

De uitkomst van de eerste berekening wordt verkregen door dit nieuwe bedrag te vermenigvuldigen met het getal dat de voor het laatste boekjaar bestaande verhouding aangeeft tussen het bedrag van de scha-

den welke ten laste van de onderneming blijven na overdracht uit hoofde van herverzekering en het bedrag van de brutoschaden; dit verhoudingsgetal mag in geen geval lager zijn dan 50 %.

Tweede berekening (ten opzichte van de schaden):

- samengeteld worden, zonder aftrek van de ten laste van de cessionarissen en retrocessionarissen komende schaden, de bedragen van de gedurende de in lid 2 bedoelde perioden op grond van de directe zaken betaalde schaden;
- daaraan wordt toegevoegd het bedrag van de schaden welke gedurende dezelfde perioden zijn betaald uit hoofde van geaccepteerde herverzekeringen of retrocessies;
- eveneens wordt toegevoegd het bedrag van de reserves voor te betalen schaden welke aan het einde van het laatste boekjaar zijn gevormd, zowel voor directe zaken als voor geaccepteerde herverzekeringen;
- afgetrokken wordt het bedrag dat in de in lid 2 bedoelde perioden door het uitoefenen van verhaalsrecht werd ontvangen;
- eveneens wordt afgetrokken het bedrag van de reserves voor te betalen schaden welke aan het begin van het tweede boekjaar, voorafgaande aan het laatste afgesloten boekjaar, zijn gevormd, zulks zowel voor directe zaken als voor geaccepteerde herverzekeringen.

Nadat, al naar gelang van de overeenkomstig lid 2 in aanmerking genomen referentieperiode, een derde, respectievelijk een zevende van het aldus verkregen bedrag in twee gedeelten is gesplitst, namelijk een eerste gedeelte ten belope van maximaal 7 miljoen rekeneenheden, en een tweede gedeelte dat het overige omvat, worden deze gedeelten respectievelijk vermenigvuldigd met 26 % en 23 % en vervolgens opgeteld.

De uitkomst van de tweede berekening wordt verkregen door dit nieuwe bedrag te vermenigvuldigen met het getal dat de voor het laatste boekjaar bestaande verhouding aangeeft tussen het bedrag van de schaden welke ten laste van de onderneming blijven na overdracht uit hoofde van herverzekering en het bedrag van de brutoschaden; dit verhoudingsgetal mag in geen geval lager zijn dan 50 %.

4. De breukgetallen die moeten worden toegepast op de in lid 3 bedoelde gedeelten, worden tot een derde verminderd voor de ziekteverzekering welke op analoge wijze als de levensverzekering wordt beheerd, indien

- de geheven premies volgens de verzekeringswetkundige methoden worden berekend aan de hand van ziekteafels;
- een ouderdomsreserve wordt gevormd;
- een aanvullende premie wordt geheven om een reële veiligheidsmarge te vormen;

- de verzekeringsonderneming het contract alleen vóór het einde van het derde verzekeringsjaar nog kan opzeggen;
- in het contract de mogelijkheid is vastgesteld om ook voor lopende contracten de premies te verhogen of de verstrekkingen te verminderen.

5. In het geval van Lloyd's, waar de eerste berekening (ten opzichte van de premies), als bedoeld in lid 3, geschiedt uitgaande van de nettopremies, worden deze nettopremies vermenigvuldigd met een forfaitaire percentage dat jaarlijks wordt vastgesteld en bepaald door de toezichthoudende autoriteit van het hoofdkantoor. Dit forfaitaire percentage moet worden berekend uitgaande van de meest recente statistische gegevens, met name betreffende de betaalde provisies.

Deze gegevens alsmede de verrichte berekening moeten worden medegedeeld aan de toezichthoudende autoriteiten van de landen waar Lloyd's is gevestigd.

Artikel 17

1. Het garantiefonds bestaat uit een derde deel van de solvabiliteitsmarge.
2. a) Het garantiefonds mag echter niet minder bedragen dan:
 - 400 000 rekeneenheden, indien het gaat om de risico's of een gedeelte van de risico's welke behoren tot een van de in de bijlage, onder A, 10, 11, 12, 13, 14 en 15 vermelde branches;
 - 300 000 rekeneenheden, indien het gaat om de risico's of een gedeelte van de risico's welke behoren tot een van de in de bijlage, onder A, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 16 vermelde branches;
 - 200 000 rekeneenheden, indien het gaat om de risico's of een gedeelte van de risico's welke behoren tot een van de in de bijlage, onder A, 9 en 17, vermelde branches.
- b) Indien de werkzaamheden van de onderneming op verscheidene branches of verscheidene risico's zijn gericht, wordt alleen de branche of het risico in aanmerking genomen waarvoor het hoogste bedrag is vereist.
- c) Iedere Lid-Staat kan bepalen dat het minimum van het garantiefonds voor de onderlinge waarborgmaatschappijen c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen met een vierde wordt verminderd.

Artikel 18

1. De Lid-Staten stellen geen enkel voorschrift vast met betrekking tot de aard van de activa welke aanwezig zijn boven de activa die de in artikel 15 bedoelde technische reserves dekken.

2. De vrije beschikking over de roerende of onroerende activa die deel uitmaken van het vermogen van de toegelaten ondernemingen wordt, verminderd artikel 15, lid 2, artikel 20, lid 1 en 3, en artikel 22, lid 1, laatste alinea, door de Lid-Staten niet beperkt.

De Bondsrepubliek Duitsland kan evenwel, totdat de voorwaarden betreffende de toegang tot het levensverzekeringsbedrijf en de uitoefening daarvan later zullen zijn gecoördineerd, ten aanzien van de ziekteverzekeringen in de zin van artikel 16, lid 4, de beperkingen handhaven die zijn opgelegd aan de vrije beschikking over de activa, voor zover de vrije beschikking over de activa die de wiskundige reserves dekken, afhankelijk wordt gesteld van de instemming van een „Treuhänder”.

Het Koninkrijk Denemarken kan evenwel, totdat de latere coördinatie zal hebben plaatsgevonden, de wettelijke bepalingen handhaven die beperkingen opleggen aan de vrije beschikking over activa die door de verzekeringsondernemingen zijn gevormd ter dekking van de renten die zij uit hoofde van de verplichte verzekering tegen arbeidsongevallen verschuldigd zijn.

3. Deze bepalingen laten onverlet de maatregelen welke de Lid-Staten als eigenaar van of deelnemer in de betrokken ondernemingen kunnen nemen, onder naleving van de in artikel 15, lid 2, bedoelde wettelijke regeling van de landen van bedrijfsuitoefening, alsmede onder volledige waarborging van de belangen der verzekerden.

Artikel 19

1. Elke Lid-Staat legt de ondernemingen die hun hoofdkantoor op zijn grondgebied hebben de verplichting op, jaarlijks, ten aanzien van al hun verrichtingen, verslag uit te brengen over de situatie waarin zij verkeren en over hun solvabiliteit.

2. De Lid-Staten eisen van de ondernemingen die op hun grondgebied werkzaam zijn, de periodieke overlegging van de voor het uitoefenen van het toezicht vereiste bescheiden en van de statistische documenten. De ter zake bevoegde toezichthoudende autoriteiten verstrekken elkaar de bescheiden en inlichtingen welke van belang zijn voor het uitoefenen van het toezicht.

Artikel 20

1. Indien een onderneming zich niet voegt naar de bepalingen van artikel 15, kan de toezichthoudende autoriteit van het land waar zij werkzaam is, na de toezichthoudende autoriteiten van het land waar het hoofdkantoor is gevestigd van haar voornemen op de hoogte te hebben gesteld, haar de vrije beschikking over de in dit land gelokaliseerde activa verbieden.

2. Met het oog op het herstel van de financiële positie van een onderneming waarvan de solvabiliteitsmarge niet meer het in artikel 16, lid 3, voorgescreven minimum bereikt, eist de toezichthoudende autoriteit van het land waar het hoofdkantoor is gevestigd een saneringsplan dat aan haar goedkeuring moet worden onderworpen.

3. Indien de solvabiliteitsmarge niet meer het in artikel 17 omschreven garantiefonds bereikt, eist de toezichthoudende autoriteit van het land waar het hoofdkantoor is gevestigd een plan inzake financiering op korte termijn dat aan haar goedkeuring moet worden onderworpen.

Voorts kan zij de vrije beschikking over de activa van de onderneming beperken of verbieden. Zij stelt hiervan de autoriteiten op de hoogte van de Lid-Staten op wier grondgebied deze onderneming eveneens is toegelaten; deze treffen op haar verzoek dezelfde maatregelen.

4. In de in lid 1 en 3 vermelde gevallen kunnen de bevoegde toezichthoudende autoriteiten voorts alle maatregelen treffen om de belangen van de verzekerden te beschermen.

5. De toezichthoudende autoriteiten van de Lid-Staten op wier grondgebied de betrokken onderneming eveneens is toegelaten, werken samen bij de uitvoering van de in de leden 1 tot en met 4 bedoelde maatregelen.

Artikel 21

1. Elke Lid-Staat staat de toegelaten ondernemingen toe hun verzekeringsportefeuille geheel of gedeeltelijk over te dragen indien de cessionaris, mede gelet op de overdracht, de vereiste solvabiliteitsmarge bezit.

De betrokken toezichthoudende autoriteiten plegen onderling overleg alvorens deze overdracht goed te keuren.

2. Zodra de bevoegde toezichthoudende autoriteit deze overdracht heeft toegestaan, kan zij rechtens aan de betrokken verzekeringsnemers worden tegengeworpen.

Afdeling C: Intrekking van de vergunning

Artikel 22

1. De bevoegde autoriteit van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan het hoofdkantoor van de onderneming is gevestigd, kan de door haar verleende vergunning intrekken wanneer de onderneming:

a) niet meer voldoet aan de toegangsvoorwaarden;

- b) er niet in geslaagd is om binnen de gestelde termijn de maatregelen te treffen waarin het in artikel 20 bedoelde sanerings- of financieringsplan voorziet;
- c) ernstig in gebreke blijft te voldoen aan haar uit de nationale wettelijke regeling voortvloeiende verplichtingen.

Wanneer de vergunning wordt ingetrokken stelt de toezichthoudende autoriteit van de Lid-Staat van het hoofdkantoor de toezichthoudende autoriteiten van de andere Lid-Staten die de onderneming eveneens hebben toegelaten, daarvan in kennis; deze gaan eveneens over tot intrekking van de door hen verleende vergunning. Zij neemt in samenwerking met deze autoriteiten alle maatregelen om de belangen van de verzekerden te beschermen en beperkt met name de vrije beschikking over de activa van de onderneming wanneer een dergelijke beperking nog niet uit hoofde van artikel 20, lid 1 en 3, tweede alinea, is opgelegd.

2. De vergunning die is verleend aan agentschappen of bijkantoren van ondernemingen, wier hoofdkantoor zich in een andere Lid-Staat bevindt, kan worden ingetrokken wanneer het agentschap of het bijkantoor:

- a) niet meer voldoet aan de toegangsvoorwaarden;
- b) ernstig in gebreke blijft te voldoen aan de verplichtingen welke voortvloeien uit de nationale wettelijke regeling van het land waar het werkzaam is, met name wat betreft de vorming van in artikel 15 omschreven technische reserves.

Alvorens de toezichthoudende autoriteiten van de landen waar de onderneming werkzaam is tot intrekking van de vergunning overgaan, raadplegen zij de toezichthoudende autoriteit van de Lid-Staat van het hoofdkantoor van de onderneming. In het geval dat zij het noodzakelijk achten, de werkzaamheid van deze agentschappen of bijkantoren te schorsen vóór de afloop van deze raadpleging, stellen zij genoemde autoriteit hiervan onmiddellijk in kennis.

3. Elk besluit tot intrekking van de vergunning of tot schorsing van de werkzaamheid moet nauwkeurig met redenen zijn omkleed en officieel ter kennis van de betrokken onderneming worden gebracht.

Iedere Lid-Staat voorziet in de mogelijkheid van beroep tegen een dergelijk besluit bij een rechterlijke instantie.

Titel III — Regels, toepasselijk op binnen de Gemeenschap gevestigde agentschappen of bijkantoren van ondernemingen waarvan het hoofdkantoor buiten de Gemeenschap is gevestigd

Artikel 23

1. Voor iedere onderneming waarvan het hoofdkantoor buiten de Gemeenschap is gevestigd stelt elke

Lid-Staat de toegang op zijn grondgebied tot de in artikel 1 van deze richtlijn bedoelde werkzaamheden afhankelijk van een vergunning.

2. De Lid-Staat mag slechts een vergunning verlenen, indien de onderneming ten minste aan de volgende voorwaarden voldoet:

- a) zij moet bevoegd zijn tot het sluiten van verzekeringen krachtens de nationale wetgeving waaronder zij ressorteert;
- b) zij moet een agentschap of een bijkantoor op het grondgebied van deze Lid-Staat oprichten;
- c) zij moet zich verbinden, ter zetel van het agentschap of het bijkantoor een specifieke boekhouding te voeren voor de werkzaamheden die zij aldaar uitoefent en er alle bescheiden met betrekking tot de behandelde zaken te bewaren;
- d) zij moet een algemeen gevolmachtigde aanwijzen, die door de bevoegde autoriteit moet worden toegelaten;
- e) zij moet in het land waar zij haar bedrijf uitoefent over activa beschikken, welke ten minste de helft van het artikel 17, lid 2, voor het garantiefonds aangegeven minimum dienen te bedragen, en een vierde gedeelte van dit minimum bij wijze van waarborg deponeren;
- f) zij moet zich verbinden een solvabiliteitsmarge te handhaven overeenkomstig artikel 25;
- g) zij moet een programma van werkzaamheden overeenkomstig artikel 11, lid 1 en 2, overleggen.

Artikel 24

De Lid-Staten leggen de ondernemingen de verplichting op toereikende technische reserves te vormen welke overeenkomen met de op hun grondgebied aangegane verplichtingen; zij zien erop toe dat het agentschap of bijkantoor tegenover deze technische reserves gelijkwaardige en, in de door hen bepaalde mate, congruente activa stelt.

Ten aanzien van het berekenen van de technische reserves, het bepalen van de categorieën van beleggingen en het waarderen van de activa is de wetgeving van de Lid-Staten van toepassing.

De betrokken Lid-Staat eist dat de activa welke tegenover de technische reserves staan, op zijn grondgebied zijn gelokaliseerd. Artikel 15, lid 3, is daarbij evenwel van toepassing.

Artikel 25

1. Iedere Lid-Staat verplicht de op zijn grondgebied opgerichte agentschappen of bijkantoren, over een voldoende solvabiliteitsmarge te beschikken, gevormd door activa welke niet dienen ter dekking van enige voorzienbare verplichting, met uitzondering van de onlichamelijke bestanddelen. De solvabiliteitsmarge wordt berekend overeenkomstig artikel 16, lid 3.

Voor het berekenen van deze marge worden evenwel uitsluitend in aanmerking genomen de premies of bijdragen en schaden welke verband houden met de verrichtingen van het agentschap of bijkantoor.

2. Het garantiefonds bestaat uit een derde deel van de solvabiliteitsmarge. Dit fonds mag niet kleiner zijn dan de helft van het in artikel 17, lid 2, bedoelde minimum. Het in artikel 23, lid 2, sub e), bedoelde aanvangsdepot wordt daaronder gerekend.

3. De activa die de solvabiliteitsmarge vertegenwoordigen, moeten zijn gelokaliseerd binnen de Staat van bedrijfsuitoefening ten belope van het garantiefonds, en voor het resterende gedeelte binnen de Gemeenschap.

Artikel 26

1. De ondernemingen die, nadat zij in een Lid-Staat zijn toegelaten, in één of meer andere Lid-Staten een vergunning verkrijgen om aldaar andere agentschappen of bijkantoren op te richten, kunnen om een of meer van de volgende voordelen verzoeken:

- a) dat de in artikel 25 bedoelde solvabiliteitsmarge wordt berekend op basis van het geheel van de werkzaamheden die zij binnen de Gemeenschap uitoefenen; in dit geval worden in aanmerking genomen de premies of bijdragen en schaden welke verband houden met de verrichtingen van alle binnen de Gemeenschap gevestigde agentschappen of bijkantoren;
- b) dat zij worden vrijgesteld van de in artikel 23, lid 2, sub e), vervatte verplichtingen om eveneens in deze Staten de vereiste waarborg te storten;
- c) dat de activa welke tegenover het garantiefonds staan, gelokaliseerd mogen zijn in onverschillig welke van de Lid-Staten waar zij werkzaam zijn.

2. Indien dit verzoek van ondernemingszijde door ten minste twee betrokken Lid-Staten geheel of gedeeltelijk wordt ingewilligd, oefent de bevoegde autoriteit van de Lid-Staat op wiens grondgebied zich de oudste vestiging van de verzoekster bevindt, controle uit op de solvabiliteit van deze onderneming voor het geheel van haar werkzaamheden, verricht binnen de Lid-Staten die het verzoek hebben ingewilligd. Op verzoek van de onderneming en met algemene instemming van de betrokken Lid-Staten kan deze controle evenwel worden uitgeoefend door de bevoegde autoriteit van een andere Lid-Staat. De autoriteit die de controle uitoefent, ontvangt daartoe de nodige inlichtingen van de andere Lid-Staten met betrekking tot de op hun grondgebied gevestigde agentschappen of bijkantoren.

3. De bij dit artikel verleende voordelen kunnen op initiatief van één of meer van de betrokken Lid-Staten worden ingetrokken.

Artikel 27

De artikelen 19 en 20 zijn eveneens van toepassing op de agentschappen en bijkantoren van de in deze titel bedoelde ondernemingen.

Voor de toepassing van artikel 20 wordt de autoriteit van de oudste vestiging of die welke in haar plaats de algemene solvabiliteit van deze agentschappen of bijkantoren controleert, gelijkgesteld met de autoriteit van de Staat op wiens grondgebied het hoofdkantoor van de communautaire onderneming zich bevindt.

Artikel 28

Bij intrekking van de vergunning door de in artikel 26, lid 2, bedoelde autoriteit, stelt deze de toezichthoudende autoriteiten van de andere Lid-Staten waar de onderneming werkzaam is, hiervan in kennis; deze autoriteiten treffen de nodige maatregelen. Wanneer het besluit tot intrekking is gebaseerd op ontoereikendheid van de algemene solvabiliteit zoals deze is vastgesteld in de in artikel 26 bedoelde instemming, trekken ook de Lid-Staten die partij zijn bij die instemming hun vergunning in.

Artikel 29

De Gemeenschap kan, in overeenkomstig het Verdrag met één of meer derde landen gesloten overeenkomsten, besluiten tot toepassing van bepalingen welke afwijken van die van deze titel, ten einde, op basis van wederkerigheid, aan de verzekerden van de Lid-Staten een voldoende bescherming te waarborgen.

Titel IV — Overgangsbepalingen en diverse bepalingen

Artikel 30

1. De Lid-Staten laten aan de in titel II bedoelde ondernemingen, die op het tijdstip van inwerkingtreding van de maatregelen tot uitvoering van deze richtlijn in één of meer van de in artikel 1 bedoelde branches werkzaam zijn op hun gebied, een termijn van vijf jaar, aanvangende op het tijdstip van kennisgeving van de richtlijn, om aan de voorwaarden van de artikelen 16 en 17 te voldoen.

2. Bovendien kunnen de Lid-Staten:

- a) aan de in lid 1 bedoelde ondernemingen die na het verstrijken van de termijn van vijf jaar de solvabiliteitsmarge nog niet volledig hebben bereikt, een aanvullende termijn van ten hoogste twee jaar toestaan, mits deze ondernemingen de maatregelen welke zij zich voorstellen te nemen om de marge te bereiken, overeenkomstig artikel 20 aan de toezichthoudende autoriteit ter goedkeuring hebben voorgelegd;

b) de in het eerste lid genoemde ondernemingen die na het verstrijken van de termijn van vijf jaar niet een jaarlijkse premie- of bijdrage-incasso bereiken, gelijk aan het zesvoudige van het in artikel 17, lid 2, bedoelde minimumgarantiefonds, vóór het einde van het boekjaar waarvoor de premies of bijdragen ten minste overeenkomen met het zesvoudige van het bedrag van het garantiefonds, ontheffen van de verplichting dit fonds te vormen. Aan de hand van de uitkomsten van het in artikel 33 bedoelde onderzoek zal de Raad, op voorstel van de Commissie, met eenparigheid van stemmen besluiten op welk tijdstip de Lid-Staten deze ontheffing moeten afschaffen.

3. Ondernemingen die hun werkzaamheden willen uitbreiden, als bedoeld in artikel 8, lid 2, of in artikel 10, dienen evenwel onverwijld aan de in de richtlijn vervatte voorschriften te voldoen. De in lid 2, sub b), bedoelde ondernemingen die hun werkzaamheden binnen het nationale grondgebied uitbreiden tot andere branches of tot andere delen van dat grondgebied kunnen echter gedurende een termijn van tien jaar, te rekenen vanaf de kennisgeving van deze richtlijn, worden ontheven van de verplichting, het in artikel 17, lid 2, bedoelde minimumgarantiefonds te vormen.

4. De ondernemingen die een andere rechtsvorm hebben dan de in artikel 8 genoemde, mogen gedurende drie jaar na de kennisgeving van deze richtlijn hun huidige werkzaamheden in de rechtsvorm die zij op het ogenblik van deze kennisgeving bezitten, blijven uitoefenen. De ondernemingen die in het Verenigd Koninkrijk zijn opgericht bij „Royal Charter”, bij „Private Act” of „Special Public Act” mogen hun bedrijf in hun huidige vorm voor onbepaalde tijd voortzetten.

De ondernemingen die in België, overeenkomstig hun doel, hypothecaire leningen bij interventie verstrekken, of spaarbankwerkzaamheden verrichten overeenkomstig artikel 15, 4°, van de bepalingen betreffende de controle op de private spaarkassen, die zijn gecoördineerd bij het Koninklijk Besluit van 23 juni 1967, kunnen hiermee gedurende drie jaar na de kennisgeving van de richtlijn voortgaan.

De betrokken Lid-Staten maken een lijst op van deze ondernemingen, welke zij ter kennis brengen van de andere Lid-Staten en van de Commissie.

5. Op verzoek van de ondernemingen die aan de in de artikelen 15, 16 en 17 gestelde verplichtingen voldoen, maken de Lid-Staten een einde aan de beperkende maatregelen zoals krachtens de huidige regeling gestelde hypotheek, depots of zekerheid.

Artikel 31

De Lid-Staten laten aan de in titel III bedoelde agent-schappen en bijkantoren, die op het tijdstip van de

inwerkingtreding van de maatregelen tot uitvoering van deze richtlijn in één of meer van de in artikel 1 bedoelde branches werkzaam zijn, en hun werkzaamheden niet uitbreiden in de zin van artikel 10, lid 2, een termijn van ten hoogste vijf jaar, aanvangende op het tijdstip van kennisgeving van de richtlijn, om aan de voorwaarden van artikel 25 te voldoen.

Artikel 32

Gedurende een periode die afloopt bij de inwerking-treding van een overeenkomstig artikel 29 met een derde land afgesloten overeenkomst, en uiterlijk bij het verstrijken van een termijn van vier jaar, te rekenen vanaf de kennisgeving van de richtlijn, kan elke Lid-Staat voor de ondernemingen van dit land die op zijn grondgebied zijn gevestigd, met betrekking tot de congruentie en de lokalisatie van de technische reserves, de regeling handhaven welke op 1 januari 1973 daarop van toepassing was, mits hij de andere Lid-Staten en de Commissie daarvan in kennis stelt en niet de grenzen overschrijdt van de versoepelingen die krachtens artikel 15, lid 2, worden toegestaan ten gunste van de ondernemingen van Lid-Staten die op zijn grondgebied zijn gevestigd.

Titel V — Slotbepalingen

Artikel 33

De Commissie en de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten werken nauw samen, ten einde het toezicht op het directe verzekeringsbedrijf binnen de Gemeenschap te vergemakkelijken en de moeilijkheden te onderzoeken welke bij de toepassing van de richtlijn mochten rijzen.

Artikel 34

1. Binnen zes jaar na kennisgeving van de richtlijn legt de Commissie aan de Raad een verslag voor over de invloed van de door de richtlijn ingevoerde financiële vereisten op de situatie van de verzekeringsmarkten van de Lid-Staten.

2. Zo nodig zal de Commissie, vóór het einde van de overgangperiode als bedoeld in artikel 30, lid 1, de Raad tussentijdse verslagen voorleggen.

Artikel 35

De Lid-Staten wijzigen hun nationale voorschriften conform de richtlijn binnen achttien maanden na kennisgeving daarvan. Zij stellen de Commissie onmiddellijk van deze wijzigingen in kennis.

De aldus gewijzigde voorschriften worden uiterlijk dertig maanden na die kennisgeving van kracht, behoudens de artikelen 30, 31 en 32.

Artikel 36

Na de kennisgeving van de richtlijn zien de Lid-Staten erop toe dat de tekst van alle belangrijke wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen die zij aanvaarden op het gebied waarop de richtlijn van toepassing is, ter kennis van de Commissie wordt gebracht.

Artikel 37

De bijlage vormt een integrerend deel van deze richtlijn.

Artikel 38

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 24 juli 1973.

Voor de Raad

De Voorzitter

I. NØRGAARD

BIJLAGE

A. Indeling van de risico's per branche

1. *Ongevallen* (inclusief arbeidsongevallen en beroepsziekten)

- forfaitaire uitkeringen
- schadeloosstellingen
- combinaties daarvan
- vervoerde personen

2. *Ziekte*

- forfaitaire uitkeringen
- schadeloosstellingen
- combinaties daarvan

3. *Voertuigcasco* (met uitzondering van rollend spoorwegmaterieel)

Alle schaden toegebracht aan:

- motorrijtuigen
- voertuigen zonder motor

4. *Casco rollend spoorwegmaterieel*

Alle schaden toegebracht aan rollend spoorwegmaterieel

5. *Luchtvaartuigcasco*

Alle schaden toegebracht aan luchtvaartuigen

6. *Casco zee- en binnenschepen*

Alle schaden toegebracht aan:

- binnenschepen
- schepen voor de vaart op meren
- zeeschepen

7. *Vervoerde goederen* (met inbegrip van koopwaren, bagage en alle andere goederen)

Alle schaden toegebracht aan vervoerde goederen of bagage, onafhankelijk van de aard van het transportmiddel

8. *Brand en natuurevenementen*

Alle schaden toegebracht aan goederen (met uitzondering van de goederen welke onder de sub 3, 4, 5, 6 en 7 genoemde branches zijn begrepen) wanneer deze zijn veroorzaakt door:

- brand
- ontploffing
- storm
- natuurevenementen, met uitzondering van storm
- kernenergie
- aardverzakking

9. *Andere schade aan goederen*

Alle schade welke zijn toegebracht aan goederen (met uitzondering van de goederen die onder de sub 3, 4, 5, 6 en 7 genoemde branches zijn begrepen), wanneer deze schade zijn veroorzaakt door hagel of vorst, alsmede door alle overige niet reeds sub 8 begrepen evenementen, zoals diefstal

10. *W.A. motorrijtuigen*

Elke aansprakelijkheid welke het gevolg is van het gebruik van motorrijtuigen (de aansprakelijkheid van de vervoerder daaronder begrepen)

11. *W.A. luchtvaartuigen*

Elke aansprakelijkheid welke het gevolg is van het gebruik van luchtvaartuigen (de aansprakelijkheid van de vervoerder daaronder begrepen)

12. *W.A. zee- en binnenschepen*

Elke aansprakelijkheid welke het gevolg is van het gebruik van zee- en binnenschepen (de aansprakelijkheid van de vervoerder daaronder begrepen)

13. *Algemene W.A.*

Alle overige niet reeds onder de nummers 10, 11 en 12 vermelde vormen van aansprakelijkheid

14. *Krediet*

- algemene insolventie
- exportkrediet
- verkoop op afbetaling
- hypothecair krediet
- landbouwkrediet

15. *Borgtocht*

- directe borgtocht
- indirecte borgtocht

16. *Diverse geldelijke verliezen*

- risico van gebrek aan werk
- (algemeen) tekort aan ontvangsten
- slecht weer
- winstderving
- doorlopende hoge algemene kosten
- onvoorziene bedrijfsuitgaven
- verlies van verkoopwaarde
- huur- of inkomstenderving
- andere indirecte bedrijfsverliezen dan bovengenoemde
- niet met een bedrijf samenhangende geldelijke verliezen
- overige geldelijke verliezen

17. *Rechtsbijstand*

rechtsbijstand

De risico's die tot een branche behoren kunnen niet onder een andere branche worden gerangschikt met uitzondering van de sub C genoemde gevallen.

B. Aanduiding van de vergunning die voor verscheidene branches tegelijk wordt gegeven

Wanneer de vergunning tegelijk betrekking heeft op:

- a) de branches nrs. 1 en 2 wordt hiervoor de aanduiding „Ongevallen en Ziekte” gebruikt;
- b) de branches nrs. 1 (vierde streepje), 3, 7 en 10, wordt hiervoor de aanduiding „Motorrijtuigverzekering” gebruikt;
- c) de branches nrs. 1 (vierde streepje), 4, 6, 7 en 12, wordt hiervoor de aanduiding „Zee- en transportverzekering” gebruikt;
- d) de branches nrs. 1 (vierde streepje), 5, 7 en 11, wordt hiervoor de aanduiding „Luchtvaartverzekering” gebruikt;
- e) de branches nrs. 8 en 9, wordt hiervoor de aanduiding „Brand en andere schade aan goederen” gebruikt;
- f) de branches nrs. 10, 11, 12 en 13, wordt hiervoor de aanduiding „Wettelijke aansprakelijkheid” gebruikt;
- g) de branches nrs. 14 en 15, wordt hiervoor de aanduiding „Krediet en borgtocht” gebruikt;
- h) alle branches, wordt zij verleend onder de door de betrokken Lid-Staat gekozen benaming, welke aan de andere Lid-Staten en aan de Commissie zal worden medegedeeld.

C. Bijkomende risico's

De onderneming die een vergunning heeft verkregen voor het dekken van een hoofdrisico dat tot een branche of een aantal branches behoort mag ook risico's verzekeren die tot een andere branche behoren zonder dat voor deze risico's een vergunning is vereist, mits zij:

- samenhangen met het hoofdrisico,
- betrekking hebben op het object dat verzekerd is tegen het hoofdrisico, en
- worden verzekerd bij de overeenkomst welke het hoofdrisico dekt.

De onder de branches genoemd onder A, 14 en 15 vallende risico's mogen echter niet als bijkomende risico's van andere branches worden beschouwd.

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 24 juli 1973

inzake de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging op het gebied van het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche

(73/240/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 54, lid 2 en 3,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾, inzonderheid op titel IV, C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat genoemd Algemeen Programma voorschrijft dat elk verschil in behandeling van de onderdanen der overige Lid-Staten ten opzichte van de eigen onderdanen der overige Lid-Staten ten opzichte van de eigen onderdanen op het gebied van de vestiging in de sector van het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, dient te worden opgeheven;

Overwegende dat volgens dit Algemeen Programma de opheffing van de beperkingen ten aanzien van de oprichting van agentschappen en bijkantoren voor wat betreft de ondernemingen welke werkzaam zijn in het directe verzekeringsbedrijf, afhankelijk is van de coördinatie van de voorwaarden voor de toegang tot die werkzaamheden en de uitoefening daarvan; dat deze coördinatie ten aanzien van het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, is verwezenlijkt door middel van de eerste richtlijn van de Raad van 24 juli 1973;

Overwegende dat het toepassingsgebied van de onderhavige richtlijn over het geheel samenvalt met het bepaalde in de bijlage onder A van de eerste coördinatierichtlijn; dat het evenwel nuttig is om, totdat de coördinatie plaatsvindt, de exportkredietverzekering ervan uit te sluiten;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van genoemd Algemeen Programma beperkingen betref-

fende het recht zich aan te sluiten bij beroeps- of bedrijfsorganisaties moeten worden opgeheven, voor zover de beroepswerkzaamheden van de betrokkene de uitoefening van dit recht medebrengen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

De Lid-Staten heffen ten behoeve van de in titel I van het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging genoemde natuurlijke personen en vennootschappen, hierna begunstigden genoemd, de in titel III van dit programma genoemde beperkingen op ten aanzien van de toegang tot en de uitoefening van de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden in de in artikel 1 van de eerste coördinatierichtlijn bedoelde verzekeringsbranches.

Onder „eerste coördinatierichtlijn” wordt verstaan de eerste richtlijn van de Raad van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan.

Wat de exportkredietverzekering betreft, kunnen deze beperkingen evenwel gehandhaafd worden totdat de in artikel 2, lid 2, sub d), van de eerste coördinatierichtlijn bedoelde coördinatie tot stand is gebracht.

Artikel 2

1. De Lid-Staten heffen de beperkingen op die met name

- a) de begunstigden verhinderen zich in het ontvangende land onder dezelfde voorwaarden en met gelijke rechten als de onderdanen van dat land te vestigen;
- b) voortvloeien uit een administratieve handelwijze die ten gevolge heeft dat op de begunstigden, in vergelijking met de nationale onderdanen, een verschillende behandeling wordt toegepast.

2. Tot de op te heffen beperkingen behoren in het bijzonder die welke het gevolg zijn van de bepalingen

⁽¹⁾ PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB nr. C 27 van 28. 3. 1968, blz. 15.

⁽³⁾ PB nr. 118 van 20. 6. 1967, blz. 2323/67.

die ten aanzien van de begunstigden de vestiging op de volgende wijze verbieden of beperken:

a) in Duitsland:

door de bepaling welke het Bondsministerie van Economische Zaken de discretionaire bevoegdheid geeft om voor vreemdelingen voorwaarden voor de toegang tot de onderhavige werkzaamheid te stellen, dan wel hun de uitoefening daarvan op het grondgebied van de Bondsrepubliek te verbieden (artikel 106, lid 2, sub 1, junctis artikel 8, lid 1, sub 3, artikel 106, lid 2, laatste zin, en artikel 111, lid 2, van de wet van 6 juni 1931 (VAG));

b) in België:

door de verplichting in het bezit te zijn van een beroepskaart (artikel 1 van de wet van 19 februari 1965);

c) in Frankrijk:

— door het vereiste van een speciale vergunning (artikel 2, tweede alinea, van de wet van 15 februari 1917, gewijzigd en aangevuld bij wetsbesluit van 30 oktober 1935 — artikelen 1 en 2 van het gewijzigde besluit van 19 augustus 1941 — artikelen 2 en 10 van het gewijzigde besluit van 13 augustus 1947);

— door de verplichting tot het storten van een waarborgsom of het stellen van op basis van wederkerigheid vereiste bijzondere garanties (artikel 2, tweede alinea, van de wet van 15 februari 1917, gewijzigd en aangevuld bij wetsbesluit van 30 oktober 1935 — artikel 42 van het wetsbesluit van 14 juni 1938 — artikel 143 van het gewijzigde besluit van 30 december 1938 — artikelen 9, 10 en 11 van het besluit van 14 december 1966;

— door de verplichting tot het deponeren van voor de dekking van de technische reserves bestemde waarden (artikel 179 van het gewijzigde besluit van 30 december 1938 — artikelen 8 en 13 van het gewijzigde besluit van 13 augustus 1947 — titel I van het besluit van 14 december 1966).

d) in Ierland:

door de bepaling volgens welke, om in aanmerking te komen voor het verkrijgen van een vergunning welke toegang verleent tot het verzekeringsbedrijf, een maatschappij moet zijn ingeschreven krachtens de Ierse „Companies Act”, twee derde van de aandelen in handen van Ierse staatsburgers moet zijn en de meerderheid van de „directors” (met uitzondering van full-time „managing directors”) Ierse staatsburgers moeten zijn (Insurance Act, 1936, artikel 12; Insurance Act, 1964, artikel 7).

3. De afschaffing van alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen waaruit voor de begunstigden de verplichting tot storting van een depot of een bijzondere waarborgsom voortvloeit, geldt niet zolang de ondernemingen niet voldoen aan de financiële voorwaarden van de artikelen 16 en 17 van de eerste coördinatierichtlijn, overeenkomstig artikel 30, leden 1 en 2, van die zelfde richtlijn.

Artikel 3

1. Indien een ontvangende Lid-Staat van zijn onderdanen voor de toegang tot de in artikel 1 bedoelde werkzaamheden een bewijs van betrouwbaarheid en het bewijs dat er voorheen geen faillissement heeft plaatsgehad, of slechts één van beide bewijzen eist, erkent deze Lid-Staat als voldoende bewijs voor de onderdanen der andere Lid-Statens het overleggen van een uittreksel uit het strafregister of, bij het ontbreken daarvan, een gelijkwaardig document, afgegeven door een bevoegde gerechtelijke of overheidsinstantie van het land van oorsprong of herkomst, waaruit blijkt dat aan deze eisen is voldaan.

2. Wanneer er voor het feit dat er geen faillissement heeft plaatsgehad of ter staving van de betrouwbaarheid, geen document wordt afgegeven door het land van oorsprong of van herkomst, kan dit worden vervangen door een verklaring onder eed — of, in de Lid-Statens waar niet in een eed is voorzien, door een plechtige verklaring — welke door de betrokkene wordt afgelegd ten overstaan van een rechterlijke of bevoegde overheidsinstantie, of in voorkomend geval, van een notaris van het land van oorsprong of van herkomst, welke een attest afgeven dat deze eed of deze plechtige verklaring bewijskracht heeft. De verklaring betreffende het feit dat er geen faillissement heeft plaatsgehad, mag ook worden afgelegd ten overstaan van een bevoegde beroeps- of bedrijfsorganisatie van dat land.

3. De overeenkomstig de leden 1 en 2 afgegeven documenten mogen bij overlegging niet ouder zijn dan drie maanden.

4. De Lid-Statens wijzen binnen de in artikel 6 gestelde termijn de instanties en organisaties aan die voor de afgifte van bovenbedoelde documenten bevoegd zijn en stellen de overige Lid-Statens en de Commissie onverwijld daarvan in kennis.

Artikel 4

1. De Lid-Statens zien erop toe dat de begunstigden het recht hebben zich aan te sluiten bij beroeps- en bedrijfsorganisaties onder dezelfde voorwaarden en met dezelfde rechten en verplichtingen als de eigen onderdanen.

2. Het recht van aansluiting brengt het recht mede binnen de beroeps- en bedrijfsorganisatie verkiesbaar of benoembaar te zijn in een bestuursfunctie. Deze

bestuursfuncties kunnen echter aan de nationale onderdanen worden voorbehouden, wanneer de betrokken organisatie uit hoofde van een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling deelneemt aan de uitoefening van het openbaar gezag.

3. In het Groothertogdom Luxemburg houdt het lidmaatschap van de Kamer van Koophandel voor de begunstigden niet het recht in, deel te nemen aan de verkiezing van de bestuursorganen.

Artikel 5

De Lid-Staten verlenen aan diegenen van hun onderdanen die zich voor het verrichten van een van de in artikel 1 bedoelde werkzaamheden naar een andere Lid-Staat begeven, geen steun waardoor de voorwaarden voor vestiging kunnen worden vervalst.

Artikel 6

De Lid-Staten wijzigen hun nationale voorschriften conform deze richtlijn binnen achttien maanden na

kennisgeving van de eerste coördinatierichtlijn. Zij stellen de Commissie onmiddellijk van deze wijzigingen in kennis. De aldus gewijzigde voorschriften worden van kracht op hetzelfde tijdstip als de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die ter uitvoering van de eerste coördinatierichtlijn zijn vastgesteld.

Artikel 7

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 24 juli 1973.

Voor de Raad

De Voorzitter

I. NØRGAARD

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 24 juli 1973

betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften van de Lid-Staten inzake voor menselijke voeding bestemde cacao- en chocoladeprodukten

(73/241/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 100 en 227,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat krachtens de nationale wettelijke voorschriften bepaalde benamingen zijn gereserveerd voor diverse op basis van cacao verkregen produkten waarvan de samenstelling, de bereidingswijzen en het gebruik van de benamingen voor het in de handel brengen van deze produkten in die wettelijke voorschriften zijn vastgelegd;

Overwegende dat in sommige Lid-Staten ook voor de presentatie van deze produkten dwingende voorschriften gelden;

Overwegende dat de huidige verschillen tussen de nationale wettelijke voorschriften het vrije verkeer, met name van diverse soorten cacao- en chocoladeprodukten belemmeren; dat deze verschillen voor de ondernemingen ongelijke concurrentievoorwaarden kunnen betekenen en dat zij dientengevolge rechtstreeks van invloed zijn op de instelling en de werking van de gemeenschappelijke markt;

Overwegende dat de voorschriften betreffende deze produkten derhalve nader tot elkaar moeten worden gebracht en dat het daartoe noodzakelijk is gemeenschappelijke definities en regels vast te stellen voor de samenstelling, de bereidingswijzen, de presentatie en de etikettering, ten einde het vrije verkeer van deze produkten te verzekeren;

Overwegende evenwel, dat het niet mogelijk is, in deze richtlijn alle voor levensmiddelen geldende bepalingen te harmoniseren welke het handelsverkeer in cacao- en chocoladeprodukten kunnen belemmeren, doch dat het aantal belemmeringen dat daardoor blijft voortbestaan, stellig geleidelijk zal verminderen naarmate de nationale bepalingen inzake levensmiddelen worden geharmoniseerd;

Overwegende dat, met het oog op de bescherming van de verbruikers in sommige Lid-Staten, de aandui-

ding „halbbitter” uitsluitend gebruikt wordt voor chocolade die wordt gekenmerkt door een hoog minimumgehalte aan bepaalde bestanddelen; dat deze aanduiding niet in de gehele Gemeenschap kan worden gebruikt; dat het derhalve wenselijk lijkt een termijn van drie jaar vast te stellen tijdens welke deze aanduiding uitsluitend mag worden gebruikt voor chocolade met een bijzonder hoog minimumgehalte aan droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacao-boter;

Overwegende dat in sommige Lid-Staten het gebruik van andere plantaardige vetten dan cacao-boter in chocoladeprodukten is toegestaan en dat van deze machtiging in ruime mate gebruik wordt gemaakt; dat echter nu nog niet kan worden beslist of en op welke voorwaarden het gebruik van deze vetten tot de gehele Gemeenschap kan worden uitgebreid, aangezien het niet mogelijk is om aan de hand van de momenteel beschikbare economische en technische gegevens een definitief standpunt te bepalen en de situatie bijgevolg in het licht van de toekomstige ontwikkeling opnieuw zal moeten worden bezien;

Overwegende dat, ook al kan nu reeds een gewichtenschaal worden vastgesteld voor chocoladeprodukten die in de vorm van tabletten of repen worden aangeboden, zulks nog niet mogelijk is voor cacao-produkten in poedervorm, omdat voor de keuze van de verschillende gewichten in dit geval uitvoeriger bestudering noodzakelijk is, die nog niet kon worden afgerond, en dat deze keuze bijgevolg op een later tijdstip zal moeten worden gemaakt;

Overwegende dat de in deze richtlijn vastgestelde benamingen voor de verschillende cacao- en chocoladeprodukten in sommige gevallen afwijken van die welke in sommige Lid-Staten worden gebruikt; dat de consument bijgevolg met deze nieuwe benamingen vertrouwd moet worden gemaakt door het gelijktijdig gebruik van de momenteel geldende benamingen gedurende een bepaalde tijd toe te staan;

Overwegende dat het bepalen van analysemethoden voor het controleren van de zuiverheidseisen voor bepaalde produkten, alsmede het bepalen van de voorschriften inzake het nemen van monsters en de analysemethoden die nodig zijn voor het controleren van de samenstelling en de bereidingswijzen van cacao- en chocoladeprodukten, technische uitvoeringsmaatregelen zijn, waarvan de aanvaarding aan

de Commissie moet worden toevertrouwd ten einde de procedure te vereenvoudigen en te versnellen;

Overwegende dat in alle gevallen waarin de Raad aan de Commissie bevoegdheden verleent voor de toepassing van regels op het gebied van levensmiddelen, dient te worden voorzien in een procedure waarbij tussen de Lid-Staten en de Commissie een nauwe samenwerking tot stand wordt gebracht in het bij besluit van de Raad van 13 november 1969 ingestelde Permanent Comité voor levensmiddelen ⁽¹⁾;

Overwegende dat de ondernemingen in staat zijn hun produktiemethoden aan te passen en hun voorraden op te ruimen binnen uiterlijk twee jaar na de aanvaarding van nieuwe regels en definities door de Lid-Staten; dat evenwel de toepassing van de voor bepaalde presentatievormen voorgeschreven gewichten in de Lid-Staten een wijziging van de bedrijfsinstallaties noodzakelijk maakt, zodat de termijn voor de toepassing van deze regel op drie jaar moet worden gebracht;

Overwegende dat er bijzondere maatregelen dienen te worden getroffen om rekening te houden met de eigen situatie in de nieuwe Lid-Staten,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

In de zin van deze richtlijn verstaat men onder cacao- en chocoladeprodukten de in de bijlage I omschreven, voor menselijke voeding bestemde produkten.

Artikel 2

De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen opdat de in artikel 1 bedoelde produkten slechts in de handel kunnen worden gebracht indien deze beantwoorden aan de in deze richtlijn en haar bijlage I neergelegde definities en regels.

Artikel 3

1. De in bijlage I, paragraaf 1, vermelde benamingen zijn voorbehouden aan de aldaar omschreven produkten en moeten in de handel ter aanduiding daarvan worden gebruikt.

Evenwel,

— kunnen de benamingen „pralina” en „cioccolato” in Italië, en kan de benaming „a chocolate”

in Ierland en het Verenigd Koninkrijk worden gebruikt voor chocolade, huishoudchocolade, Giandujachocolade met hazelnoten, melkchocolade, huishoudmelkchocolade, Giandujamelkchocolade met hazelnoten of witte chocolade in de vorm van bonbons,

— kan in Ierland en in het Verenigd Koninkrijk dezelfde benaming „milkchocolate” worden geëist voor de produkten die in bijlage I, paragraaf 1, sub 1.21 en 1.22, zijn omschreven, mits deze benaming in beide gevallen vergezeld gaat van de aanduiding van het gehalte aan droge bestanddelen verkregen door indamping van melk, dat voor deze beide produkten wordt aangegeven met de vermelding „milk solids: ... % minimum”.

2. Lid 1 doet echter geen afbreuk aan de bepalingen krachtens welke deze benamingen ter nadere aanduiding en overeenkomstig de handelsgebruiken kunnen worden gebezigd voor andere produkten die niet met de in bijlage I omschreven produkten kunnen worden verward.

Artikel 4

Voor de vervaardiging van de in bijlage I omschreven produkten is het gebruik van ondeugdelijke cacaobonen, van doppen, van kiemen of van enig residuprodukt van de extractie van cacaoboter door oplosmiddelen niet toegestaan.

Artikel 5

1. De Raad stelt, op voorstel van de Commissie, met eenparigheid van stemmen vast:

- a) de lijst van de oplosmiddelen die voor de extractie van cacaoboter kunnen worden gebruikt;
- b) de zuiverheidseisen voor cacaoboter, voor de bij de extractie van cacaoboter gebruikte oplosmiddelen en eventueel voor de overige toevoegingen of hulpstoffen als bedoeld in bijlage I.

2. Tot de inwerkingtreding van de toepassingsmaatregelen bedoeld in lid 1, sub a), staan de Lid-Staten voor de vervaardiging van cacaoboter geen ander oplosmiddel toe dan extractiebenzine 60/75, zogenaamde B-benzine, of de zuivere hoofdfractie daarvan. Tijdens dit zelfde tijdvak kunnen de Lid-Staten evenwel voor de op hun grondgebied in de handel gebrachte produkten de nationale bepalingen handhaven waarbij andere oplosmiddelen zijn toegestaan.

⁽¹⁾ PB nr. L 291 van 19. 11. 1969, blz. 9.

3. Indien het gebruik in de in artikel 1 bedoelde produkten van één van de in de leden 1 en 2 bedoelde toevoegingen of hulpstoffen, of indien het gehalte aan één of meer van de voor de toepassing van lid 1, sub b), vastgestelde bestanddelen een gevaar zou kunnen vormen voor de gezondheid van de mens, kan een Lid-Staat, voor een periode van ten hoogste een jaar, de machtiging tot het gebruik van deze stof intrekken of het maximale toegestane gehalte aan één of meer van de betreffende bestanddelen verlagen. Hij brengt dit onmiddellijk ter kennis van de Commissie die de Lid-Staten raadpleegt.

Op voorstel van de Commissie, beslist de Raad met eenparigheid van stemmen onverwijld of er maatregelen moeten worden genomen en in voorkomend geval stelt hij bij een richtlijn de noodzakelijke wijzigingen vast. Zo nodig kan de Raad, op voorstel van de Commissie, met gekwalificeerde meerderheid van stemmen eveneens de in de vorige alinea genoemde periode met ten hoogste een jaar verlengen.

Artikel 6

1. Chocolade, huishoudchocolade, Giandujachocolade met hazelnoten, melkchocolade, huishoudmelkchocolade, Giandujamelkchocolade met hazelnoten, witte chocolade en gevulde chocolade worden, wanneer zij worden aangeboden in de vorm van tabletten of repen met een gewicht van 85 g tot en met 500 g per stuk, uitsluitend in de handel gebracht in de volgende gewichten per stuk: 100 g, 125 g, 150 g, 200 g, 250 g, 300 g, 400 g en 500 g.

2. Uiterlijk twee jaar na de kennisgeving van deze richtlijn stelt de Raad op voorstel van de Commissie de gewichten per stuk vast waarin de in bijlage I, paragraaf 1, sub 1.8 tot en met 1.13, bedoelde produkten uitsluitend in de handel mogen worden gebracht.

Artikel 7

1. Op de verpakking, het omhulsel of het etiket der in bijlage I omschreven produkten zijn slechts de volgende aanduidingen verplicht, die op goed zichtbare, duidelijk leesbare en onuitwisbare wijze moeten zijn aangebracht:

- a) de voor die produkten gereserveerde benaming; in het geval van in bijlage I, paragraaf 1, sub 1.27, omschreven produkten gaat deze benaming vergezeld van een vermelding die de gebruiker moet inlichten over de gebruikte vulling, onverminderd de bepalingen welke hierop, in voorkomend geval, van toepassing zijn;
- b) voor de in bijlage I, paragraaf 1, sub 1.10, 1.11, 1.12, 1.13, 1.16, 1.17, 1.21 en 1.22, vermelde pro-

dukten, de vermelding van het totale gehalte aan droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacao-boter door de verplichte aanduiding „cacao ten minste: ... %”;

- c) voor gevulde chocolade en chocoladebonbons of pralines, die op basis van andere chocoladeprodukten dan chocolade of chocoladecouverture zijn vervaardigd, een bijkomende aanduiding met betrekking tot de aard van het type of de typen van de op deze wijze gebruikte chocolade; gedurende een periode van 5 jaar, te rekenen vanaf de kennisgeving van de onderhavige richtlijn, is ten aanzien van chocoladebonbons of pralines en voor zover bovengenoemde verplichting niet voortvloeit uit nationale bepalingen, de desbetreffende bijkomende aanduiding alleen verplicht wanneer deze produkten vervaardigd zijn op basis van huishoudchocolade, huishoudmelkchocolade of witte chocolade;
- d) zo nodig de in de paragrafen 4 tot en met 7 van bijlage I bedoelde verplichte vermeldingen;
- e) het nettogewicht, tenzij de produkten minder dan 50 g wegen; deze uitzondering geldt niet voor meerdere eenheden van minder dan 50 g, welke zich in een samengestelde verpakking bevinden, waarvan het netto totaalgewicht 50 g of meer bedraagt; voor hoffiguren kan deze aanduiding worden vervangen door het minimum nettogewicht;
- f) de naam of de handelsnaam en het adres of de maatschappelijke zetel van de fabrikant of van degene die de presentatie verzorgt dan wel van een binnen de Gemeenschap gevestigde verkoper.

2. In afwijking van lid 1 en onverminderd de bepalingen welke door de Gemeenschap op het gebied van de etikettering van levensmiddelen nog worden vastgesteld, kunnen de Lid-Staten die nationale bepalingen handhaven, welke de vermelding verplicht stellen van

- a) het bedrijf van vervaardiging, wanneer het hun nationale produktie betreft,
- b) het land van oorsprong, welke vermelding echter niet kan worden geëist voor binnen de Gemeenschap vervaardigde produkten.

3. De Lid-Staten onthouden zich ervan, ten aanzien van de wijze waarop de in lid 1 voorgeschreven aanduidingen moeten worden vermeld, regelen te stellen die uitgaan boven hetgeen in dat lid is bepaald.

De Lid-Staten kunnen echter de handel op hun grondgebied

- in de in bijlage I omschreven produkten verbieden, indien de in lid 1, sub a), c) en d), voorgeschreven vermeldingen niet in de nationale taal of talen voorkomen op een van de vlakken van de verpakking of van het omhulsel;
- in het in bijlage I, paragraaf 1, sub 1.22, omschreven produkt verbieden indien de benaming „milk chocolate” op de verpakking voorkomt.

Artikel 8

De hoofdbenaming „chocolade” of „melkchocolade” mag slechts worden aangevuld met aanduidingen of vermeldingen inzake de kwaliteit:

- a) indien de chocolade ten minste 43 % droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter en een gehalte aan cacaoboter van ten minste 26 % bevat;
- b) indien de melkchocolade niet maar dan 50 % saccharose en ten minste 30 % droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter, alsmede 18 % droge bestanddelen verkregen door indamping van melk met inbegrip van melkvet, en een gehalte aan melkvet van ten minste 4,5 % bevat.

Artikel 9

1. Gedurende een termijn van vier jaar na de kennisgeving van deze richtlijn, en in afwijking van artikel 7, lid 1, sub a), kunnen de Lid-Staten toestaan dat de gereserveerde benaming op de verpakking, het omhulsel of het etiket vergezeld gaat van de benaming die vroeger volgens de op het tijdstip van de kennisgeving van deze richtlijn geldende gebruiken of nationale voorschriften werd gebezigd.

2. Gedurende een termijn van drie jaar na kennisgeving van deze richtlijn, en in afwijking van artikel 8, gebruiken de Lid-Staten de aanduiding „halbbitter” uitsluitend voor chocolade die ten minste 50 % droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter, en een gehalte aan cacaoboter van ten minste 18 % heeft.

Artikel 10

1. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen opdat de handel in de in artikel 1 bedoelde produkten die overeenkomen met de in deze richtlijn en haar bijlage I vervatte definities en regels, niet kan worden belemmerd door de toepassing van de nationale, niet

geharmoniseerde bepalingen inzake de samenstelling, bereidingswijzen, de presentatie of de etikettering van uitsluitend deze produkten of van levensmiddelen in het algemeen.

2. Lid 1 is niet van toepassing op de niet-geharmoniseerde bepalingen, welke gerechtvaardigd zijn uit hoofde van

- bescherming van de volksgezondheid;
- beteugeling van misleiding, op voorwaarde dat deze bepalingen niet van dien aard zijn dat daarmee de toepassing van de in deze richtlijn vervatte definities en voorschriften wordt belemmerd;
- bescherming van de industriële en commerciële eigendom, de aanduidingen van herkomst en oorsprong, alsmede het tegengaan van oneerlijke concurrentie.

Artikel 11

Volgens de procedure van artikel 12 worden vastgesteld:

- a) de bemonsterings- en analysemethoden voor de controle op de in artikel 5, lid 1, sub b), bedoelde zuiverheidseisen;
- b) de bemonsterings- en analysemethoden voor de controle op de samenstelling en de bereidingswijzen van de in de bijlage I omschreven produkten.

Artikel 12

1. In de gevallen waarin gebruik wordt gemaakt van de in dit artikel omschreven procedure, wordt deze procedure bij het bij besluit van de Raad van 13 november 1969 ingestelde Permanent Comité voor levensmiddelen, hierna te noemen het „Comité, ingeleid door de voorzitter, hetzij op diens initiatief, hetzij op verzoek van een vertegenwoordiger van een Lid-Staat.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt aan het Comité een ontwerp voor van te nemen maatregelen. Het Comité brengt over dit ontwerp advies uit binnen een termijn die de voorzitter kan bepalen naar gelang van de urgentie van het betrokken vraagstuk. Het spreekt zich uit met een meerderheid van eenenveertig stemmen, waarbij de stemmen van de Lid-Staten worden gewogen overeenkomstig artikel 148, lid 2, van het Verdrag. De voorzitter neemt geen deel aan de stemming.

3. a) De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het Comité.

- b) Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het Comité of bij gebreke van een advies, doet de Commissie onverwijld een voorstel aan de Raad betreffende de vast te stellen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.
- c) Indien na verloop van een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de indiening van het voorstel bij de Raad, deze geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

Artikel 13

Artikel 12 is van toepassing gedurende een periode van achttien maanden, te rekenen vanaf de datum waarop de procedure uit hoofde van artikel 12, lid 1, voor de eerste maal bij het Comité is ingeleid.

Artikel 14

1. Deze richtlijn is eveneens van toepassing op de uit derde landen ingevoerde en voor verbruik binnen de Gemeenschap bestemde produkten.
2. Deze richtlijn laat onverlet de nationale wettelijke voorschriften die
 - a) het toevoegen van andere plantaardige vetten dan cacaoboter aan de verschillende in bijlage I omschreven chocoladeprodukten momenteel toestaan of verbieden. De Raad neemt, op voorstel van de Commissie, drie jaar na de kennisgeving van deze richtlijn, een besluit over de vraag of en op welke voorwaarden het gebruik van deze vetten tot de gehele Gemeenschap kan worden uitgebreid;
 - b) de detailverkoop van de onderscheiden chocoladeprodukten zonder verpakking verbieden of toestaan;
 - c) het in de handel brengen van tabletten chocolade met een gewicht tussen 75 en 85 g verbieden. De Raad stelt, op voorstel van de Commissie, later de voorschriften vast, die drie jaar na de kennisgeving van deze richtlijn ter zake van toepassing zullen zijn;
 - d) de etikettering bij detailverkoop van fantasieprodukten, zoals figuren, sigaretten en eieren alsmede

van chocoladebonbons of pralines zonder verpakking op minder strenge wijze regelen; in dit geval mogen deze voorschriften slechts de opstelling van een plakkaat bij het uitgestalde produkt opleggen;

- e) gelden voor dieetprodukten tot de inwerkingtreding van desbetreffende bepalingen van de Gemeenschap;
- f) het in de handel brengen van andere chocoladeprodukten dan die welke in bijlage I zijn omschreven, onder de benamingen „roomchocolade” en „magere melkchocolade” toelaten.

3. Deze richtlijn is niet van toepassing op de in paragraaf 1 van bijlage I vermelde produkten die bestemd zijn voor uitvoer uit de Gemeenschap.

Artikel 15

Binnen een jaar na kennisgeving van deze richtlijn wijzigen de Lid-Staten, zo nodig, hun wettelijke voorschriften om te voldoen aan deze richtlijn en stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis. De aldus gewijzigde voorschriften worden twee jaar na deze kennisgeving van toepassing op de in de Lid-Staten in de handel gebrachte produkten.

Deze laatste termijn wordt evenwel voor de toepassing van artikel 6 tot drie jaar verlengd.

Artikel 16

Deze richtlijn is eveneens van toepassing op de Franse overzeese departementen.

Artikel 17

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 24 juli 1973.

Voor de Raad

De Voorzitter

I. NØRGAARD

BIJLAGE I

1. In de zin van deze richtlijn wordt verstaan onder:
 - 1.1 *cacaobonen*
gefermenteerde en daarna gedroogde zaden van de cacaoboom (*Theobroma cacao* L.);
 - 1.2 *cacaokernen*
al of niet geroosterde cacaobonen, gereinigd, van doppen en kiemen ontdaan, waarvan, onder voorbehoud van paragraaf 2, het gehalte aan niet-verwijderde doppen en kiemen niet meer dan 5 %, en het asgehalte niet meer dan 10 % van het gewicht der vetvrije droge stof bedraagt;
 - 1.3 *cacaostof*
kleine deeltjes van cacaobonen die afzonderlijk worden verzameld tijdens het ontdoen van doppen en kiemen, en die ten minste 20 % vet bevatten, berekend naar het gewicht van de droge stof;
 - 1.4 *cacaomassa*
mechanisch tot massa verwerkte cacaokernen, niet ontdaan van enig gedeelte van hun natuurlijk vet;
 - 1.5 *cacaoperskoeken*
mechanisch tot perskoeken verwerkte cacaokernen of cacaomassa, waarvan, onder voorbehoud van de definitie van magere cacaoperskoeken, het gehalte aan cacaoboter ten minste 20 % van het gewicht van de droge stof, en het gehalte aan water ten hoogste 9 % bedraagt;
 - 1.6 *magere cacaoperskoeken of sterk ontvette cacaoperskoeken*
cacaoperskoeken waarvan het gehalte aan cacaoboter ten minste 8 % van het gewicht van de droge stof bedraagt;
 - 1.7 *cacaoschilfers*
cacaobonen, cacaostof met of zonder cacaokernen of cacaoperskoeken, door wringen tot schilfers verwerkt;
 - 1.8 *cacaopoeder, cacao*
mechanisch tot poeder verwerkte cacaoperskoeken, verkregen door hydraulische persing, waarvan, onder voorbehoud van de definitie van mager cacaopoeder, het gehalte aan cacaoboter ten minste 20 % van het gewicht van de droge stof, en het gehalte aan water ten hoogste 9 % bedraagt;
 - 1.9 *mager cacaopoeder, magere cacao, sterk ontvet cacaopoeder, sterk ontvette cacao*
cacaopoeder waarvan het gehalte aan cacaoboter ten minste 8 % van het gewicht van de droge stof bedraagt;
 - 1.10 *gesuikerd cacaopoeder, gesuikerde cacao, chocoladepoeder*
het produkt, verkregen door mengen van cacaopoeder en saccharose in een zodanige verhouding dat 100 gram produkt ten minste 32 gram cacaopoeder bevat;
 - 1.11 *huishoudcacaopoeder, huishoudcacao, huishoudchocoladepoeder*
het produkt, verkregen door mengen van cacaopoeder en saccharose in een zodanige verhouding dat 100 gram produkt ten minste 25 gram cacaopoeder bevat;

1.12 *gesuikerd mager cacaopoeder, gesuikerde magere cacao, gesuikerd sterk ontvet cacaopoeder, gesuikerde sterk ontvette cacao*

het produkt, verkregen door mengen van mager cacaopoeder en saccharose in een zodanige verhouding dat 100 gram produkt ten minste 32 gram mager cacaopoeder bevat;

1.13 *mager huishoudcacaopoeder, magere huishoudcacao, sterk ontvet huishoudcacaopoeder, sterk ontvette huishoudcacao*

het produkt, verkregen door mengen van mager cacaopoeder en saccharose in een zodanige verhouding dat 100 gram produkt ten minste 25 gram mager cacaopoeder bevat;

1.14 *cacaoboter*

uit cacaobonen of delen van cacaobonen verkregen vet dat in overeenstemming is met de volgende bepalingen:

cacaoboter mag slechts in een der volgende vormen en onder een der volgende benamingen in de handel worden gebracht:

— *cacaopersboter of cacaoboter*

cacaoboter, door persing verkregen uit een of meer der volgende grondstoffen: cacaokernen, cacaomassa, cacaoperskoeken, magere cacaoperskoeken.

Zij heeft de volgende kenmerken:

= gehalte aan onverzeepbare bestanddelen bepaald met petroleumether	niet hoger dan 0,35 %
= percentage vrije vetzuren	niet hoger dan 1,75 % (uitgedrukt als oliezuur)

— *cacaowringboter*

door wringen (expellerprocédé) uit cacaobonen, al dan niet vermengd met cacaokernen, uit cacaomassa, uit cacaoperskoeken of magere cacaoperskoeken verkregen cacaoboter.

Zij heeft de volgende kenmerken:

= gehalte aan onverzeepbare bestanddelen bepaald met petroleumether	niet hoger dan 0,50 %
= percentage vrije vetzuren	niet hoger dan 1,75 % (uitgedrukt als oliezuur)

— *geraffineerde cacaoboter*

cacaoboter, verkregen door persing, door toepassing van het expellerprocédé, door extractie door middel van een oplosmiddel of door een combinatie van deze procédés, uit een of meer der volgende grondstoffen: cacaobonen, cacaokernen, cacaostof, cacaomassa, cacaoperskoeken, magere cacaoperskoeken, cacaoschilfers; deze cacaoboter is geraffineerd overeenkomstig paragraaf 3, sub b); indien het cacao vet, geproduceerd hetzij door de fabrikant van „geraffineerde cacaoboter” zelf, hetzij door een andere fabrikant, gebruikt wordt als tussengrondstof, moet het zijn verkregen uit de hierboven vermelde grondstoffen.

Het heeft de volgende kenmerken:

= gehalte aan onverzeepbare bestanddelen	niet hoger dan 0,50 %, bepaald met petroleumether
= percentage vrije vetzuren	niet hoger dan 1,75 % (uitgedrukt als oliezuur)

= gehalte aan vet, afkomstig van doppen en kiemen

naar verhouding niet hoger dan het van nature bestaande gehalte in de cacaobonen;

1.15 *cacaovet*

vet, verkregen uit cacaobonen of delen van cacaobonen, en dat niet de voor de verschillende categorieën cacaoboter vastgestelde kenmerken heeft.

1.16 *chocolade*

het produkt, verkregen uit cacaokernen, cacaomassa, cacopoeder of mager cacapoeder en saccharose, met of zonder toevoeging van cacaoboter, waarvan, onder voorbehoud van de definities van chocoladehagelslag, Giandujachocolade met hazelnoten en chocoladecouverture, het gehalte aan droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter ten minste 35 % bedraagt, aan vetvrije droge cacaobestanddelen ten minste 14 % en aan cacaoboter ten minste 18 %, welke percentages worden berekend na aftrek van het gewicht van de in de paragrafen 5 tot en met 8 genoemde toevoegingen;

1.17 *huishoudchocolade*

het produkt, verkregen uit cacaokernen, cacaomassa, cacapoeder of magere cacapoeder en saccharose, met of zonder toevoeging van cacaoboter, waarvan het gehalte aan droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter ten minste 30 % bedraagt, aan vetvrije droge cacaobestanddelen ten minste 12 % en aan cacaoboter ten minste 18 %, welke percentages worden berekend na aftrek van het gewicht van de in de paragrafen 5 tot en met 8 genoemde toevoegingen;

1.18 *chocoladehagelslag of chocoladevlokken*

chocolade in de vorm van korrels of vlokken waarvan het gehalte aan droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter ten minste 32 % bedraagt en het gehalte aan cacaoboter ten minste 12 % bedraagt;

1.19 *Giandujachocolade met hazelnoten (of afleidingen van het woord „Gianduja”)*

het produkt, verkregen uit chocolade waarvan het gehalte aan droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter ten minste 32 % en dat aan vetvrije droge cacaobestanddelen ten minste 8 % bedraagt enerzijds en uit fijngemaakte hazelnoten anderzijds, in een zodanige verhouding dat 100 gram produkt ten hoogste 40 gram en ten minste 20 gram hazelnoten bevat. Hieraan mogen bovendien amandelen, hazelnoten en andere noten, geheel of in stukken, zijn toegevoegd, en wel in een zodanige verhouding dat het gewicht van deze toevoegingen, gevoegd bij dat van de fijngemaakte hazelnoten, niet meer dan 60 % van het totale gewicht van het produkt uitmaakt;

1.20 *chocoladecouverture*

chocolade waarvan het gehalte aan cacaoboter ten minste 31 % en dat aan vetvrije droge cacaobestanddelen ten minste 2,5 % bedraagt; indien de chocoladecouverture wordt aangeduid als „donkere chocoladecouverture”, bedraagt het gehalte aan cacaoboter ten minste 31 % en dat aan vetvrije droge cacaobestanddelen ten minste 16 %;

1.21 *melkchocolade*

het produkt, verkregen uit cacaokernen, cacaomassa, cacapoeder of mager cacapoeder en saccharose, melk of droge bestanddelen verkregen door indamping van melk, met of zonder toevoeging van cacaoboter, en bevattende, onder voorbehoud van de definities van melkchocoladehagelslag, Giandujamelkchocolade met hazelnoten en melkchocoladecouverture:

- ten minste 25 % droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter, en ten minste 2,5 % vetvrije droge cacaobestanddelen,
- ten minste 14 % droge bestanddelen verkregen door indamping van melk met inbegrip van melkvet, waarbij ten minste 3,5 % melkvet,

— ten hoogste 55 % saccharose,

— ten minste 25 % vetten,

welke percentages worden berekend na aftrek van het gewicht van de in de paragrafen 5 tot en met 8 genoemde toevoegingen;

1.22 *huishoudmelkchocolade*

het produkt, verkregen uit cacaokernen, cacaomassa, cacaopoeder of mager cacaopoeder en saccharose, melk of droge melkbestanddelen, met of zonder toevoeging van cacaoboter, en bevattende:

— ten minste 20 % droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter en ten minste 2,5 % vetvrije droge cacaobestanddelen,

— ten minste 20 % droge bestanddelen verkregen door indamping van melk met inbegrip van melkvet, en ten minste 5 % melkvet,

— ten hoogste 55 % saccharose,

— ten minste 25 % vetten,

welke percentages worden berekend na aftrek van het gewicht van de in paragrafen 5 tot en met 8 genoemde toevoegingen;

1.23 *melkchocoladehagelslag of melkchocoladevlokken*

melkchocolade in de vorm van korrels of vlokken, welke ten minste 20 % droge cacaobestanddelen met inbegrip van cacaoboter, ten minste 12 % vetten met inbegrip van melkvet, ten minste 3 % melkvet en ten hoogste 66 % saccharose bevat;

1.24 *Giandujamelkchocolade met hazelnoten (of afleidingen van het woord „Gianduja”)*

het produkt, verkregen uit melkchocolade waarvan het gehalte aan droge melkbestanddelen ten minste 10 % bedraagt enerzijds, en uit fijngemaakte hazelnoten anderzijds, in een zodanige verhouding dat 100 gram produkt ten hoogste 40 gram en ten minste 15 gram hazelnoten bevat. Hieraan mogen bovendien amandelen, hazelnoten en andere noten, geheel of in stukken, zijn toegevoegd, en wel in een zodanige verhouding dat het gewicht van deze toevoegingen, gevoegd bij dat van de fijngemaakte hazelnoten, niet meer dan 60 % van het totale gewicht van het produkt uitmaakt;

1.25 *melkchocoladecouverture*

melkchocolade waarvan het gehalte aan vetten ten minste 31 % bedraagt;

1.26 *witte chocolade*

het produkt, vrij van kleurstoffen, en verkregen uit cacaoboter, saccharose, melk of droge melkbestanddelen, en bevattende:

— ten minste 20 % cacaoboter,

— ten minste 14 % droge bestanddelen verkregen door indamping van melk, met inbegrip van melkvet, waarbij ten minste 3,5 % melkvet,

— ten hoogste 55 % saccharose,

welke percentages worden berekend na aftrek van het gewicht van de in de paragrafen 5 tot en met 8 genoemde toevoegingen;

1.27 *gevulde chocolade*

onverminderd de voor de gebruikte vulling geldende voorschriften, het gevulde produkt — met uitzondering van banketbakkerswerk, gebak en biscuits — waarvan het buitenste gedeelte is samengesteld uit chocolade, huishoudchocolade, Giandujachocolade met hazelnoten, chocoladecouverture, melkchocolade, huishoudmelkchocolade, Giandujamelkchocolade met hazelnoten, melkchocoladecouverture of witte chocolade en ten minste 25 % van het totale gewicht van het produkt uitmaakt;

1.28 *chocoladebonbon (Nederland), praline of chocoladebonbon (België)*

Het produkt in de vorm van een bonbon, dat bestaat uit:

— hetzij gevulde chocolade,

— hetzij een samenstelling van delen chocolade, huishoudchocolade, Giandujachocolade met hazelnoten, chocoladecouverture, melkchocolade, huishoudmelkchocolade, Gian-

dujamelkchocolade met hazelnoten, melkchocoladecouverture of witte chocolade en delen van andere voor menselijke consumptie geschikte stoffen, voor zover de delen der chocoladeprodukten althans gedeeltelijk en duidelijk zichtbaar zijn en ten minste 25 % van het totale gewicht van het produkt uitmaken,

- hetzij een mengsel van chocolade, huishoudchocolade, chocoladecouverture, melkchocolade, huishoudmelkchocolade of melkchocoladecouverture en andere eetbare stoffen, met uitzondering van

= meel en zetmelen,

= onverminderd artikel 14, lid 2, sub a), andere vetten dan cacaoboter en melkvetten,

voor zover de chocoladeprodukten ten minste 25 % van het totale gewicht van het produkt uitmaken.

2. Cacaobonen, cacaokernen, cacaostof, cacaomassa, cacaoperskoeken, magere cacaoperskoeken, cacaoschilfers, cacaopoeder en mager cacaopoeder mogen uitsluitend met één of meer van de volgende produkten worden behandeld: alkalicarbonaten, alkalihydroxyden, magnesiumcarbonaat, magnesiumoxyde en amoniakoplossingen, en wel op voorwaarde dat de toegevoegde hoeveelheid, uitgedrukt in kaliumcarbonaat, niet meer dan 5 % van het gewicht van de vetvrije droge stof bedraagt.

Aan de aldus behandelde produkten mag citroenzuur of wijnsteenzuur worden toegevoegd in een verhouding die 0,5 % van het totale gewicht van het produkt niet te boven gaat.

Wanneer het produkt voornoemde behandeling heeft ondergaan, mag het asgehalte ten hoogste 14 % van de vetvrije droge bestanddelen bedragen.

3. a) Cacaoboter mag uitsluitend aan de volgende bewerkingen worden onderworpen:

- filtreren, centrifugeren en andere gebruikelijke fysische bewerkingen ter ontslijming,
- vacuümbehandeling met oververhitte stoom en andere gebruikelijke fysische bewerkingen ter desodorisatie.

- b) Voor geraffineerde cacaoboter zijn tevens toegestaan:

- behandeling met een alkaliloog of met een soortgelijke stof die gewoonlijk voor neutralisatie wordt gebruikt,
- behandeling met een of meer van de volgende stoffen:
 - = bentoniet,
 - = actieve kool,
 - = andere soortgelijke stoffen die gewoonlijk worden gebruikt voor ontkleuring.

4. In plaats van saccharose mogen de in paragraaf 1 genoemde produkten bevatten:

- gekristalliseerde glucose (druivesuiker), vruchtesuiker, melksuiker of moutsuiker, tot 5 % van het totale gewicht van het produkt, zonder dat nadere aanduiding vereist is,
- gekristilliseerde glucose (druivesuiker), met een gehalte van meer dan 5 % en van niet meer dan 20 % van het totale gewicht van het produkt. In dit geval wordt de naam van het produkt aangevuld met de aanduiding „met gekristalliseerde glucose” of „met druivesuiker”.

5. a) Met uitzondering van aromatische verbindingen welke aan de smaak van natuurlijke chocolade of melkvet doen denken, mogen natuurlijke aromatica en geur- en smaakstoffen, synthetische of kunstmatige geur- en smaakstoffen welke chemische samenstelling identiek is aan die van de belangrijkste bestanddelen van natuurlijke geur- en smaakstoffen, alsmede ethylvanilline worden toegevoegd aan de cacaomassa, en aan de diverse soorten cacaopoeder, chocolade, melkchocolade en witte chocolade, alsmede aan chocoladebonbons/pralines.

b) Onverminderd paragraaf 7 wordt deze toevoeging vermeld bij de benaming

- cacaomassa, chocoladecouverture en melkchocoladecouverture
- van de diverse soorten cacaopoeder, chocolade en melkchocolade, andere dan couverture alsmede witte chocolade zodra de smaak van het aromaticum of van de geur- en smaakstof overheerst.

Deze vermelding vindt plaats

- = bij gebruik van een aromaticum, door aanduiding van de naam daarvan,
- = bij gebruik van andere geur- en smaakstoffen dan ethylvanilline, door de bij de benaming geplaatste aanduiding „met . . . -smaak” of „met . . . -aroma”, in letters van dezelfde grootte als de naam van de stof, waarbij elke verwijzing naar een natuurlijke oorsprong is voorbehouden aan natuurlijke geur- en smaakstoffen,
- = bij gebruik van ethylvanilline, door de aanduiding „met ethylvanilline” of „gearomatiseerd met ethylvanilline”.

6. Technisch zuivere plantaardige lecithine, waarvan het peroxydegetal (uitgedrukt in milliequivalent per kg) niet groter is dan 10, mag aan de in paragraaf 1 genoemde produkten met uitzondering van cacaokernen, worden toegevoegd.

De naam van het produkt wordt aangevuld met de aanduiding van deze toevoeging en van het percentage daarvan, tenzij de lecithine wordt toegevoegd aan de diverse soorten chocolade bedoeld sub 1.16 tot en met 1.28.

De in paragraaf 1 genoemde produkten mogen aan fosfatiden niet meer bevatten dan 0,5 % van hun totale gewicht; deze hoeveelheid wordt evenwel op 1 % gebracht voor de diverse soorten cacaopoeder, voor huishoudmelkchocolade, alsmede voor chocolade in de vorm van korrels of vlokken, en op 5 % voor de diverse soorten cacaopoeder welke bestemd zijn voor de vervaardiging van mengsels voor het snel bereiden van chocoladedranken, voor zover de daarop betrekking hebbende bepalingen dit toestaan en mits deze bestemming op de verpakking en de handelsdocumenten wordt aangeduid.

7. a) Onverminderd artikel 14, lid 2, sub a), mogen voor menselijke consumptie geschikte stoffen met uitzondering van meel en zetmeel, alsmede van vetten en bereidingen daarvan die niet uitsluitend van melk afkomstig zijn, worden toegevoegd aan chocolade, huishoudchocolade, chocoladecouverture, melkchocolade, huishoudmelkchocolade, melkchocoladecouverture en witte chocolade.

Deze stoffen mogen ten opzichte van het totale gewicht van het eindprodukt

- i) niet minder dan 5 % en in totaal niet meer dan 40 % bedragen, wanneer zij in zichtbare en scheidbare stukken worden toegevoegd,
- ii) in totaal niet meer dan 30 % bedragen, wanneer zij in een praktisch niet te onderscheiden vorm worden toegevoegd,
- iii) onverminderd het bepaalde sub i), in totaal niet meer dan 40 % bedragen, wanneer zij zowel in zichtbare en scheidbare stukken als in een praktisch niet te onderscheiden vorm worden toegevoegd;

b) de benaming van de sub a) bedoelde chocoladeprodukten gaat vergezeld van een vermelding betreffende de toegevoegde, voor menselijke consumptie geschikte stoffen.

Deze vermelding is evenwel verboden voor:

- i) melk en zuivelprodukten, wanneer het eindprodukt geen melkchocolade, huishoudmelkchocolade of melkchocoladecouverture is,
- ii) koffie en alcoholische dranken, wanneer de hoeveelheid van elk van deze stoffen minder dan 1 % van het totale gewicht van het eindprodukt uitmaakt,

- iii) andere voor menselijke consumptie geschikte stoffen, welke in een praktisch niet te onderscheiden vorm zijn toegevoegd, wanneer de hoeveelheid van elk van deze stoffen minder dan 5 % van het totale gewicht van het eindprodukt uitmaakt;
 - c) wat gevulde chocolade en chocoladebonbons of pralines betreft, zijn de sub a) bedoelde, voor menselijke consumptie geschikte toegevoegde stoffen niet begrepen in de gedeelten van chocoladeprodukten die, krachtens het bepaalde sub 1.27 en 1.28, ten minste 25 % van het totale gewicht dienen uit te maken.
8. Chocolade, huishoudchocolade, melkchocolade, huishoudmelkchocolade, witte chocolade, gevulde chocolade, alsmede chocoladebonbons of pralines, kunnen aan de oppervlakte gedeeltelijk worden gegarneerd met voor menselijke consumptie geschikte stoffen die ten hoogste 10 % van het totale gewicht mogen uitmaken. In dat geval:
- a) omvatten de in paragraaf 7 respectievelijk sub a) en b) bepaalde maximumgrenzen van 40 % en 30 % de garneerstoffen,
 - b) geldt de voor de aanwezigheid der diverse soorten chocolade in gevulde chocolade en chocoladebonbons of pralines vastgestelde minimumgrens van 25 % voor het totale gewicht van het produkt, met inbegrip van het garneersel.
-

*BIJLAGE II***Bijzondere maatregelen ten aanzien van de nieuwe Lid-Staten**

1. In afwijking van artikel 2 van de richtlijn is Ierland gedurende de gehele periode waarin het gebruik van de op de datum van toetreding tot de Europese Economische Gemeenschap in dat land wettelijk gebruikte gewichtseenheden is toegestaan, vrijgesteld van de toepassing van artikel 6 voor de op zijn grondgebied in de handel gebrachte produkten.
2. a) Tot en met 31 december 1977 mogen de nieuwe Lid-Staten in afwijking van artikel 2 van de richtlijn voor de op hun grondgebied in de handel gebrachte produkten de op de datum van hun toetreding tot de Europese Economische Gemeenschap geldende nationale wettelijke bepalingen handhaven krachtens welke het gebruik is toegestaan
 - van fosforzuur als neutralisator in de overeenkomstig bijlage I, paragraaf 2, behandelde cacaoprodukten;
 - van geur- en smaakstoffen, andere dan die bedoeld in bijlage I, paragraaf 5, sub a), in de cacao- en chocoladeprodukten bedoeld in die paragraaf;
 - van polyglycerol-polyricinoleaat, van sorbitaanmonostearaat, van sorbitaantristearaat, van sorbitaanpolyoxethyleenmonostearaat (20) en van de ammoniumzouten van de fosfatide zuren in de cacao- en chocoladeprodukten bedoeld in bijlage I, paragraaf 6, eerste alinea.
- b) Vóór 1 januari 1978 kan de Raad op voorstel van de Commissie volgens de procedure van artikel 100 van het Verdrag een beslissing nemen ten aanzien van een voorstel van de Commissie om de sub a) bedoelde stoffen aan bijlage I toe te voegen.

Tot opname van deze stoffen in bijlage I kan slechts worden besloten, indien door wetenschappelijke onderzoeken is aangetoond dat deze stoffen onschadelijk zijn voor de gezondheid van de mens en indien het gebruik van deze stoffen uit een economisch oogpunt noodzakelijk is.

BESLUIT VAN DE RAAD

van 24 juli 1973

tot het verlenen van kwijting aan de Commissie voor de uitvoering van de verrichtingen van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee (1e Fonds) voor het begrotingsjaar 1970

(73/242/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gelet op de Toepassingsovereenkomst betreffende de Associatie van de landen en gebieden overzee met de Gemeenschap, welke aan het Verdrag is gehecht,

Gelet op Verordening nr. 5 van de Raad tot bepaling van de wijze waarop de financiële bijdragen worden afgeroepen en overgemaakt, de begroting wordt ingericht en de middelen van het Fonds voor de ontwikkeling van de landen en gebieden overzee worden beheerd ⁽¹⁾, inzonderheid op artikel 16,

Gelet op voorlopige Verordening nr. 6 van de Raad met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de ordonnateurs en rekenplichtigen voor de middelen van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee ⁽²⁾,

Gezien de jaarrekening, de balans en het verslag over de verrichtingen van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee (1e Fonds) die op 31 december 1970 zijn afgesloten,

Gezien het verslag van de Controlecommissie over de rekeningen van het begrotingsjaar 1970 en met name het tweede gedeelte hiervan dat is gewijd aan de „Ontwikkelingsfondsen”, aan welk verslag de antwoorden zijn gehecht welke de Commissie heeft gegeven op de opmerkingen van de Controlecommissie ⁽³⁾,

Na bestudering van de opmerkingen welke door het Europese Parlement zijn gemaakt over de verrichtingen van de Ontwikkelingsfondsen bij zijn besluit van 9 mei 1973 „nopens de kwijting aan de Commissie voor de uitvoering van de begroting van de Europese Gemeenschappen voor het begrotingsjaar 1970, en nopens het verslag van de Controlecommissie”, hierna genoemd het „kwijtingsbesluit”;

Eraan herinnerend dat volgens de bepalingen die van toepassing zijn op de uitvoering van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee (1e

Fonds) alleen de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, aan de Commissie kwijting verleent voor het financiële beheer van het Fonds;

Zich aansluitend bij de andere opmerkingen van het Europese Parlement, inzonderheid bij die welke zijn vermeld in de punten III, 25 tot en met 27, van zijn kwijtingsbesluit voor het begrotingsjaar 1970;

Overwegende dat er een voorschot van 57 743 933 rekeneenheden is gestort in het Europees Ontwikkelingsfonds (1963) (2e E.O.F.);

Overwegende dat in het algemeen de uitvoering van de verrichtingen van het 1e Ontwikkelingsfonds voor het begrotingsjaar 1970 door de Commissie zodanig is geweest dat haar kwijting dient te worden verleend voor de uitvoering van deze verrichtingen,

BESLUIT:

Artikel 1

De Raad spreekt zich uit over opmerking nr. 210 van de Controlecommissie zoals in de bijlage is aangegeven.

Artikel 2

De Raad stelt de jaarrekening van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee op 31 december 1970 als volgt vast:

Ontvangsten

op een bedrag van 582 520 065,62 rekeneenheden

Uitgaven (betalingen)

op een bedrag van 524 776 133,04 rekeneenheden

Artikel 3

De Raad verleent de Commissie kwijting inzake de uitvoering van de verrichtingen van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee (1e Fonds) voor het begrotingsjaar 1970.

Gedaan te Brussel, 24 juli 1973.

Voor de Raad

De Voorzitter

I. NØRGAARD

⁽¹⁾ PB nr. 33 van 31. 12. 1958, blz. 681/58.

⁽²⁾ PB nr. 33 van 31. 12. 1958, blz. 686/58.

⁽³⁾ Dit verslag is beschikbaar bij de Instellingen van de Gemeenschappen.

BIJLAGE

Opmerking nr. 210 van de Controlecommissie betreffende de ontwikkeling van de betalingsverplichtingen in het kader van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee (1e Fonds).

De Raad wijst erop dat hij, met het oog op een doeltreffend financieel beheer van het Ontwikkelingsfonds, op 30 mei 1972 een besluit heeft genomen „betreffende de overboeking en de aanwending van de saldi van het Fonds voor de ontwikkeling van de landen en gebieden overzee, ingesteld bij de aan het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap gehechte Toepassingsovereenkomst”.

Volgens dit besluit worden de kredieten die overblijven bij de uitvoering van projecten van het 1e E.O.F. naar het 2e E.O.F. overgeboekt en uitsluitend voor de financiering van economische en sociale investeringsprojecten aangewend.

De aldus overgeboekte saldi worden aangewend volgens de procedurevoorschriften van het op 20 juli 1963 te Jaende ondertekende Interne Akkoord betreffende de financiering en het beheer van de steun van de Gemeenschap.

Ten slotte wordt het Comité van het E.O.F. door de Commissie halfjaarlijks op de hoogte gehouden van de geconstateerde saldi, van de aard daarvan en van de omvang van de verrichte overboekingen.

BESLUIT VAN DE RAAD

van 24 juli 1973

tot het verlenen van kwijting aan de Commissie voor de uitvoering van de verrichtingen van het Europees Ontwikkelingsfonds (1963) (2e E.O.F.) voor het begrotingsjaar 1970

(73/243/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gelet op de Associatieovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de met deze Gemeenschap geassocieerde Afrikaanse staten en Madagaskar ⁽¹⁾, ondertekend te Jaoende op 20 juli 1963,

Gelet op het besluit van de Raad van 25 februari 1964 inzake de associatie van de landen en gebieden overzee met de Europese Economische Gemeenschap ⁽²⁾,

Gelet op het Intern Akkoord betreffende de financiering en het beheer van de steun van de Gemeenschap ⁽³⁾, ondertekend te Jaoende op 20 juli 1963, hierna genoemd „Intern Akkoord”, inzonderheid op artikel 17,

Gelet op het Financieel Reglement van het Europees Ontwikkelingsfonds, ingesteld bij het Intern Akkoord ⁽⁴⁾, inzonderheid op de artikelen 7 en 8,

Gezien de jaarrekening, de balans en het verslag van de verrichtingen van het Europees Ontwikkelingsfonds (1963) (2e E.O.F.), welke per 31 december 1970 zijn vastgesteld,

Gezien het verslag van de Controlecommissie over de rekeningen van het begrotingsjaar 1970, waaraan de antwoorden zijn gehecht die door de Commissie zijn gegeven op de opmerkingen van de Controlecommissie ⁽⁵⁾,

Na bestudering van de opmerkingen die het Europese Parlement heeft gemaakt over de verrichtingen van

het Ontwikkelingsfonds bij zijn besluit van 9 mei 1973 „nopens de kwijting aan de Commissie voor de uitvoering van de begroting van de Europese Gemeenschappen voor het begrotingsjaar 1970, en nopens het verslag van de Controlecommissie”, hierna genoemd het „kwijtingsbesluit”;

Eraan herinnerend dat volgens de bepalingen die van toepassing zijn op de uitvoering van het Europees Ontwikkelingsfonds (1963) (2e E.O.F.), alleen de Raad, die besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen, de Commissie kwijting verleent voor het financiële beheer van het Fonds;

Zich aansluitend bij de andere opmerkingen van het Europese Parlement, en inzonderheid bij die welke worden vermeld in de punten III, 25 tot en met 27, van zijn kwijtingsbesluit voor het begrotingsjaar 1970;

Overwegende dat de ontvangsten betreffende het begrotingsjaar 1970 voornamelijk bestonden uit de bijdragen van de Lid-Statens, welke 370 miljoen reken-eenheden beliepen, en uit sommige eigen inkomsten van het Fonds; dat er voorts een voorschot van 57 743 933 rekeneenheden is verleend op de kas van het Ontwikkelingsfonds voor de landen en gebieden overzee (1e Fonds);

Overwegende dat in het algemeen de uitvoering van de verrichtingen van het Europees Ontwikkelingsfonds tijdens het begrotingsjaar 1970 door de Commissie zodanig is geweest dat haar kwijting dient te worden verleend voor de uitvoering van deze verrichtingen,

BESLUIT:

Artikel 1

De Raad spreekt zich op de in de bijlage aangegeven wijze uit over de opmerkingen 229 en 233 van de Controlecommissie.

⁽¹⁾ PB nr. 93 van 11. 6. 1964, blz. 1431/64.

⁽²⁾ PB nr. 93 van 11. 6. 1964, blz. 1472/64.

⁽³⁾ PB nr. 93 van 11. 6. 1964, blz. 1493/64.

⁽⁴⁾ PB nr. 93 van 11. 6. 1964, blz. 1498/64.

⁽⁵⁾ Dit verslag is beschikbaar bij de Instellingen van de Gemeenschappen.

Artikel 2

De Raad stelt de jaarrekening van het Europees Ontwikkelingsfonds (1963) op 31 december 1970 als volgt vast:

Ontvangsten

op een bedrag van 371 496 409,93 rekeneenheden

Uitgaven (betalingen)

op een bedrag van 383 124 529,41 rekeneenheden

Artikel 3

De Raad verleent de Commissie kwijting voor de uitvoering van de verrichtingen van het Europees Ontwikkelingsfonds (1963) (2e E.O.F.) voor het begrotingsjaar 1970.

Gedaan te Brussel, 24 juli 1973.

Voor de Raad

De Voorzitter

I. NØRGAARD

BIJLAGE

1. *Opmerking nr. 229* van de Controlecommissie betreffende vertragingen bij de uitvoering van de investeringsprojecten en de begrotingsoverschrijdingen die hiervan het gevolg zijn.

De Raad merkt op dat hij tijdens zijn 237e zitting van 2/3 april 1973 een „Resolutie betreffende de begrotingsoverschrijdingen bij de uitvoering van door de Europese Ontwikkelingsfondsen gefinancierde projecten” heeft aangenomen. Hij was namelijk verontrust over de niet alleen financiële, maar ook politieke gevolgen van de begrotingsoverschrijdingen, welke leiden tot een aanzienlijke verhoging van de uiteindelijke kosten van de projecten en voorts wilde hij de aan de Europese Ontwikkelingsfondsen toegewezen middelen op een zodanig peil houden dat aan de geassocieerde staten, landen en gebieden de krachtigst mogelijke steun kan worden geboden; in deze resolutie heeft hij dan ook het beleid dat door de Commissie ter zake werd gevoerd goedgekeurd en, evenals de Commissie, geconstateerd dat de thans geldende beheerregels dienen te worden aangevuld met enkele nieuwe maatregelen welke een betere bescherming tegen begrotingsoverschrijdingen kunnen bieden; deze maatregelen worden in voornoemde resolutie opgesomd.

2. *Opmerking nr. 233* van de Controlecommissie inzake het programma tot opleiding van lager, middelbaar en hoger leidinggevend personeel bij het vervoersorgaan OTRACO in Kongo.

De Raad neemt akte van het voornemen van de Controlecommissie om gedetailleerde opmerkingen te maken over de uitvoering van dit opleidingsprogramma wanneer zij de definitieve afwikkeling van de nog lopende dossiers kan overzien; *de Raad* komt overeen de behandeling van de opmerkingen van de Controlecommissie aangaande dit punt op te schorten tot hij haar definitieve standpunt kent.

COMMISSIE

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 4 juli 1973

houdende de constatering dat aan de voor het beschikbaar stellen van zachte tarwe voor een nationale actie voor voedselhulp gestelde voorwaarden is voldaan

(Slechts de tekst in de Italiaanse taal is authentiek)

(73/244/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Economische Gemeenschap,

Gelet op Verordening nr. 120/67/EEG van de Raad
van 13 juni 1967 houdende een gemeenschappelijke
ordering der markten in de sector granen ⁽¹⁾, laatste-
lijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1346/73 ⁽²⁾,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 290/69 van de Raad
van 17 februari 1969 houdende de vaststelling van
criteria inzake de beschikbaarstelling van voor voed-
selhulp bestemd graan ⁽³⁾, gewijzigd bij Verordening
(EEG) nr. 832/69 ⁽⁴⁾, verlengd bij de Verordeningen
(EEG) nr. 2338/69 ⁽⁵⁾ en (EEG) nr. 2046/70 ⁽⁶⁾, en
met name op artikel 4, lid 1,

Gezien de mededeling van de Italiaanse Republiek
van 13 juni 1973 waarin deze de Commissie kennis
geeft van haar voornemen om in het kader van een
nationale actie vallende onder het voedselhulppro-
gramma voor graan voor het jaar 1970/1971 een actie
voor voedselhulp te organiseren bestemd voor de
Republiek Malta en te dien einde 5 000 ton zachte
tarwe uit de voorraden van de „Azienda di Stato per
gli Interventi nel Mercato Agricolo (A.I.M.A.)” be-
schikbaar te stellen,

Overwegende dat het Italiaanse interventiebureau
over voorraden zachte tarwe beschikt;

Overwegende dat de in deze beschikking vervatte
maatregelen in overeenstemming zijn met het advies
van het Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

Geconstateerd wordt, dat aan de in artikel 2, lid 2,
van Verordening (EEG) nr. 290/69 gestelde voor-
waarden is voldaan met betrekking tot de nationale
actie voor voedselhulp die de Italiaanse Republiek
voornemens is in de loop van de maand augustus
1973 te voeren met verlading in de havens van de
Adriatische en Tyrrheense Zee, welke actie betrek-
king heeft op de levering van 5 000 ton zachte tarwe
uit de bij het Italiaanse interventiebureau (A.I.M.A.)
aanwezige voorraden.

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot de Italiaanse Repu-
bliek.

Gedaan te Brussel, 4 juli 1973.

Voor de Commissie

De Voorzitter

François-Xavier ORTOLI

⁽¹⁾ PB nr. 117 van 19. 6. 1967, blz. 2269/67.

⁽²⁾ PB nr. L 141 van 28. 5. 1973, blz. 8.

⁽³⁾ PB nr. L 41 van 18. 2. 1969, blz. 2.

⁽⁴⁾ PB nr. L 107 van 6. 5. 1969, blz. 3.

⁽⁵⁾ PB nr. L 298 van 25. 11. 1969, blz. 8.

⁽⁶⁾ PB nr. L 228 van 15. 10. 1970, blz. 1.

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 9 juli 1973

tot vaststelling van de bedragen waarmee de monetaire compenserende bedragen in de sector rundvlees moeten worden verminderd

(73/245/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 974/71 van de Raad van 12 mei 1971 betreffende bepaalde conjunctuurpolitieke maatregelen welke naar aanleiding van de tijdelijke verruiming van de fluctuatiemarges van de valuta's van sommige Lid-Statens dienen te worden genomen in de landbouwsector ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1225/73 ⁽²⁾,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1463/73 van de Commissie van 30 mei 1973 houdende uitvoeringsbepalingen inzake de monetaire compenserende bedragen ⁽³⁾, en met name op artikel 5,

Overwegende dat bij Verordening (EEG) nr. 1469/73 van de Commissie van 30 mei 1973 ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1840/73 ⁽⁵⁾, de met ingang van 9 juli 1973 toe te passen monetaire compenserende bedragen zijn vastgesteld;

Overwegende dat deze compenserende bedragen worden vastgesteld zonder rekening te houden met artikel 4 bis, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 974/71 waarbij wordt bepaald dat in het handelsverkeer tussen de Lid-Statens en met derde landen de compenserende bedragen die ten gevolge van een waardedaling van de betrokken munteenheid van toepassing zijn, niet hoger mogen zijn dan de belasting bij invoer uit derde landen;

Overwegende dat voor de toepassing van deze regel, bij artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 1463/73 is bepaald dat de Commissie met het oog op de tenuitvoerlegging in de sector vlees van artikel 4 bis, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 974/71 de bedragen mededeelt die van de monetaire compenserende bedragen moeten worden afgetrokken; dat de volgens

deze regel vastgestelde bedragen geregeld worden gewijzigd als de ontwikkeling van de belasting bij invoer uit derde landen daartoe aanleiding geeft;

Overwegende dat Verordening (EEG) nr. 1695/73 van de Raad van 25 juni 1973 ⁽⁶⁾, gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1824/73 ⁽⁷⁾, heeft vastgesteld in welke mate de monetaire compenserende bedragen die in de sector rundvlees van toepassing zijn ten gevolge van de waardedaling van een munteenheid hoger kunnen zijn dan de belasting bij invoer uit derde landen.

Overwegende dat de toepassing van de genoemde criteria leidt tot het vaststellen van de in de bijlage vermelde bedragen, die van de monetaire compenserende bedragen moeten worden afgetrokken,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De bedragen waarmee de in de bijlage van Verordening (EEG) nr. 1469/73, laatstelijk gewijzigd bij de Verordening (EEG) nr. 1840/73 opgenomen compenserende bedragen overeenkomstig artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 1463/73 met ingang van 9 juli 1973 dienen te worden verminderd, zijn in de bijlage vastgesteld.

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot alle Lid-Statens.

Gedaan te Brussel, 9 juli 1973.

Voor de Commissie

De Voorzitter

François-Xavier ORTOLI

⁽¹⁾ PB nr. L 106 van 12. 5. 1971, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 125 van 11. 5. 1973, blz. 49.

⁽³⁾ PB nr. L 146 van 4. 6. 1973, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 147 van 4. 6. 1973, blz. 17.

⁽⁵⁾ PB nr. L 186 van 9. 7. 1973, blz. 5.

⁽⁶⁾ PB nr. L 173 van 28. 6. 1973, blz. 1.

⁽⁷⁾ PB nr. L 185 van 7. 7. 1973, blz. 1.

BIJLAGE

Bedragen waarmee de monetaire compenserende bedragen dienen
te worden verminderd

Nummer van het gemeenschappelijk douanetarief	Italië (Lire/100 kg)	Ierland (£/100 kg)	Verenigd Koninkrijk (£/100 kg)
— Levend gewicht —			
ex 01.02 A II a) ⁽¹⁾	9 103	0	0
ex 01.02 A II a) ⁽²⁾	9 103	4,381	4,381
ex 01.02 A II b) ⁽³⁾	7 925	0	0
ex 01.02 A II b) ⁽⁴⁾	7 925	3,635	3,635
— Nettogewicht —			
02.01 A II a) 1 aa) 11	12 153	6,834	6,834
02.01 A II a) 1 aa) 22	9 349	5,257	5,257
02.01 A II a) 1 aa) 33	14 958	8,412	8,412
02.01 A II a) 1 bb) 11	13 158	6,907	6,907
02.01 A II a) 1 bb) 22	10 526	5,525	5,525
02.01 A II a) 1 bb) 33	15 789	8,288	8,288
02.01 A II a) 1 cc) 11	22 203	12,486	12,486
02.01 A II a) 1 cc) 22	25 397	14,282	14,282
02.01 A II a) 2 aa)	12 659	5,586	5,586
02.01 A II a) 2 bb)	9 495	4,190	4,190
02.01 A II a) 2 cc)	15 824	6,983	6,983
02.01 A II a) 2 dd) 11	18 988	8,379	8,379
02.01 A II a) 2 dd) 22 aaa)	15 824	6,983	6,983
02.01 A II a) 2 dd) 22 bbb)	21 774	9,608	9,608
02.06 C I a) 1	5 486	0,895	4,814
02.06 C I a) 2	6 276	1,657	0

⁽¹⁾ Kalveren voor de mesterij bestemd van een gewicht van minder dan 80 kg.

⁽²⁾ Andere dan onder ⁽¹⁾ bedoeld.

De indeling onder deze onderverdeling is onderworpen aan de voorwaarden te bepalen door de bevoegde autoriteiten.

⁽³⁾ Jonge mannelijke runderen bestemd voor de mesterij van een gewicht van 220 kg of meer en 300 kg of minder.

⁽⁴⁾ Andere dan onder ⁽³⁾ bedoeld.

De indeling onder deze onderverdeling is onderworpen aan de voorwaarden te bepalen door de bevoegde autoriteiten.

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 10 juli 1973

houdende afwijking van Aanbeveling nr. 1-64 van de Hoge Autoriteit betreffende een verhoging van de bescherming van ijzer- en staalprodukten aan de buitengrenzen van de Gemeenschap

(Vierenvijftigste uitzonderingsbeschikking)

(73/246/EGKS)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, en in het bijzonder de artikelen 2 tot en met 5, 8, 71 en 74,

Gelet op Aanbeveling nr. 1-64 van de Hoge Autoriteit van 15 januari 1964 aan de Regeringen der deelnemende Staten betreffende een verhoging van de bescherming van ijzer- en staalprodukten aan de buitengrenzen van de Gemeenschap ⁽¹⁾, met name op artikel 3 van deze Aanbeveling;

Gelet op de op 25 juni 1973 tussen de Vertegenwoordigers van de Regeringen der deelnemende Staten in het kader van de Raad gesloten overeenkomst inzake de voor het tweede halfjaar 1973 te nemen douanemaatregelen,

Overwegende dat de Vertegenwoordigers van de Regeringen der deelnemende Staten in het kader van de Raad sedert jaren met algemene stemmen overeenkomen inzake voor de duur van zes maanden geldende uitzonderingen op de in de Gemeenschap van kracht zijnde geharmoniseerde douanerechten voor staal; dat deze uitzonderingen, al naar gelang het geval, bestaan in een tijdelijke verlaging of in de opschorting van bepaalde douanerechten of in de toekenning van invoercontingenten tegen verlaagde of opgeschorte tarieven; dat de jongste douanemaatregelen van deze aard door de Vertegenwoordigers van de Regeringen der deelnemende Staten op 25 juni 1973 voor het tweede halfjaar 1973 werden genomen;

Overwegende dat de grond voor het nemen van deze maatregelen is gelegen in het feit dat de bewuste produkten niet of in onvoldoende hoeveelheden binnen de Gemeenschap worden vervaardigd en dat voorts de begunstigde invoer van dergelijke produkten geen nadelige gevolgen kan hebben voor de ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap, welke onmiddellijk concurrerende produkten vervaardigen;

Overwegende dat deze redenen en omstandigheden, welke ten grondslag liggen aan de halfjaarlijkse doua-

nemaatregelen der deelnemende Staten, onder de thans heersende omstandigheden op de gemeenschappelijke markt voor staal de toepassing van bedoelde maatregelen ook in het kader van Aanbeveling nr. 1-64 van 15 januari 1964 rechtvaardigen; dat de tariefopschortingen en invoercontingenten geen belemmering kunnen vormen voor het met Aanbeveling nr. 1-64 betreffende de verhoging van de bescherming aan de buitengrenzen van de Gemeenschap beoogde doel; dat voorts deze douanemaatregelen een gunstige invloed hebben op het in stand houden van het tot nu toe bestaande goederenverkeer tussen de deelnemende Staten van de Gemeenschap en derde landen;

Overwegende dat er derhalve sprake is van bijzondere gevallen van handelspolitieke aard, welke het toestaan van uitzonderingen overeenkomstig artikel 3 van Aanbeveling nr. 1-64 rechtvaardigen;

Overwegende dat waarborgen dienen te worden geschapen dat de tariefcontingenten, voor de vaststelling waarvan toestemming wordt verleend, uitsluitend worden aangewend ter dekking van de eigen behoeften der industrieën van het land van invoer en dat wordt voorkomen dat de ingevoerde ijzer- en staalprodukten naar andere deelnemende Staten van de Gemeenschap worden heruitgevoerd in de staat waarin zijn verkeerden op het ogenblik van invoer;

Overwegende dat de Regeringen der deelnemende Staten over de in deze beschikking vastgestelde tariefcontingenten werden geraadpleegd,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De Regeringen der deelnemende Staten worden gemachtigd van de uit artikel 1 van Aanbeveling nr. 1-64 van de Hoge Autoriteit van 15 januari 1964 voortvloeiende verplichtingen af te wijken, voor zover zulks noodzakelijk is om op de invoer der hierna genoemde ijzer- en staalprodukten uit derde landen tariefopschortingen of invoercontingenten toe te passen, van zodanige omvang en tegen zodanig recht als voor elk deze produkten is vermeld:

⁽¹⁾ PB nr. 8 van 22. 1. 1964, blz. 99/64.

Tariefnummer	Omschrijving	Deelnemende Staten	Grootte van het contingent (in t)	Douanetarief (in %)
ex 73.15 A V b) 1	Speciaalwalsdraad voor de autobandenindustrie (walsdraad van kwaliteitskoolstofstaal, enkel warmgewalst, met een diameter van ten minste 4,5 mm doch niet meer dan 6 mm, bevattende 0,62 gewichtspersent, doch niet meer dan 0,74 gewichtspersent koolstof)	Duitsland (BR) Benelux Frankrijk Italië	1 900 8 500 4 000 8 000	0 0 0 0
ex 73.15 A V b) 1	Speciaalwalsdraad voor de autobandenindustrie (walsdraad van kwaliteitskoolstofstaal, enkel warmgewalst, met een diameter van ten minste 4,5 mm doch niet meer dan 6 mm, bevattende ten minste 0,62 gewichtspersent, doch niet meer dan 0,85 gewichtspersent koolstof)	Benelux	1 500	0
ex 73.15 A V b) 1	Speciaalwalsdraad ter vervaardiging van veren en zogenaamd „pianosnaardraad” met de volgende kenmerken: — van koolstofdraad — enkel warmgewalst — met een diameter van ten minste 4,5 mm doch niet meer dan 13 mm — bevattende: ten minste 0,60 gewichtspersent, doch niet meer dan 1,05 gewichtspersent koolstof in totaal 0,05 gewichtspersent of minder zwavel en fosfor ten minste 0,10 gewichtspersent doch niet meer dan 0,25 gewichtspersent silicium in totaal 0,1 gewichtspersent of minder overige bestanddelen, uitgezonderd mangaan en chroom (De Bondsrepubliek Duitsland en Benelux worden gemachtigd van hun contingent speciaalwalsdraad in te voeren van gelegeerd staal, enkel warmgewalst, met een diameter van ten minste 4,5 mm doch niet meer dan 13 mm, voor ventielveren, met de volgende kenmerken bij analyse: a) Chroom-vanadiumprodukten: 0,40-0,65 % C, 0,15-0,30 % Si, 0,60-0,90 % Mn, 0,15-1,10 % Cr, 0,15-0,30 % Va, minder dan of gelijk aan 0,30 % Mo, met een gehalte aan P en S van minder dan 0,035 % ieder, b) Chroom-siliciumprodukten: 0,50-0,60 % C, 1,35-1,60 % Si, 0,60-0,80 % Mn, 0,55-0,80 % Cr, met een gehalte aan P en S van minder dan 0,035 % ieder	Duitsland (BR) Benelux Frankrijk	8 500 1 350 1 200	0 0 0
ex 73.08 A	Breedband op rollen voor het walsen van plaat, in ijzer of staal, geplateerd met gelegeerd staal (dat in gewicht niet overwegend is), bevattende minder dan 0,6 gewichtspersent koolstof en meer dan 10 gewichtspersent chroom, ongeacht andere legeringsbestanddelen (roestvrij staal), gegloeid en gebeitst, met een breedte van meer dan 900 mm doch niet meer dan 1 300 mm en een dikte van niet meer dan 6 mm	Benelux	600	0
ex 73.16 A II b)	Gebruikte rails voor herwalsen	Frankrijk	44 000	0

Artikel 2

1. De deelnemende Staten aan welke, overeenkomstig artikel 1 van deze beschikking tariefcontingenten worden toegewezen, dienen in overleg met de Commissie zorg te dragen voor een niet-discriminerende verdeling der tariefcontingenten over derde landen.

2. Zij dienen alle vereiste voorzorgsmaatregelen te nemen, ten einde het mogelijkheid uit te sluiten dat de in het kader der tariefcontingenten ingevoerde ijzer- en staalprodukten naar andere deelnemende Staten worden uitgevoerd in de staat waarin zij verkeerden op het ogenblik van invoer.

Artikel 3

1. Deze beschikking is gericht tot de Lid-Staten.

2. Deze beschikking geldt tot en met 31 december 1973.

Gedaan te Brussel, 10 juli 1973.

Voor de Commissie

De Voorzitter

François-Xavier ORTOLI

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 11 juli 1973

betreffende de vaststelling van het maximumbedrag van de restitutie voor de tiende openbare deelinschrijving voor de verkoop van witte suiker krachtens Verordening (EEG) nr. 1101/73

(Slechts de tekst in de Franse taal is authentiek)

(73/247/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Economische Gemeenschap,

Gelet op Verordening nr. 1009/67/EEG van de Raad
van 18 december 1967 houdende een gemeenschappe-
lijke ordening der markten in de sector suiker⁽¹⁾,
laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr.
174/73⁽²⁾, en met name op artikel 10, lid 3,

Overwegende dat, overeenkomstig Verordening
(EEG) nr. 1101/73 van de Commissie van 26 april
1973 betreffende de permanente openbare inschrij-
ving voor de verkoop van witte suiker bestemd voor
de uitvoer en in het bezit van het Franse interventie-
bureau⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening
(EEG) nr. 1477/73⁽⁴⁾, het genoemde organisme over-
gaat tot het houden van openbare deelinschrijvingen
voor de verkoop van witte suiker welke in zijn bezit
is en voor het bepalen van het bedrag van de resti-
tutie bij uitvoer van deze suiker;

Overwegende dat volgens de bepalingen van artikel 7
van Verordening (EEG) nr. 258/72 van de Commissie
van 3 februari 1972 houdende vaststelling van de
uitvoeringsbepalingen voor de verkoop bij inschrij-
ving van suiker door de interventiebureaus⁽⁵⁾, wan-
neer de inschrijvingsvoorwaarden geen maximumbe-
drag voor de restitutie bepalen, dit bedrag voor de
betreffende inschrijving wordt vastgesteld na onder-
zoek van de biedingen, met name rekening houdende
met de marktomstandigheden en de afzetmogelijkhe-
den vastgesteld volgens de procedure van artikel 40

van Verordening nr. 1009/67/EEG; dat volgens de
criteria het maximumbedrag voor de tiende openbare
deelinschrijving zoals aangegeven in artikel 1 dient
te worden vastgesteld;

Overwegende dat de in deze beschikking vervatte
maatregelen in overeenstemming zijn met het advies
van het Comité van beheer voor suiker,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

Voor de tiende openbare deelinschrijving gehouden
krachtens Verordening (EEG) nr. 1101/73, waarvoor
de termijn voor de indiening der aanbiedingen op 11
juli 1973, verstreek, wordt het maximumbedrag van
de restitutie bij uitvoer voor de toewijzing van de
inschrijving per 100 kilogram witte suiker vastgesteld
op 4,750 rekeneenheden.

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot de Franse Republiek.

Gedaan te Brussel, 11 juli 1973.

Voor de Commissie

P. J. LARDINOIS

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB nr. 308 van 18. 12. 1967, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 25 van 30. 1. 1973, blz. 1.

⁽³⁾ PB nr. L 112 van 28. 4. 1973, blz. 20.

⁽⁴⁾ PB nr. L 148 van 5. 6. 1973, blz. 15.

⁽⁵⁾ PB nr. L 31 van 4. 2. 1972, blz. 22.

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 16 juli 1973

met betrekking tot de vaststelling van de minimum-verkoopprijs van de boter voor de eenentwintigste bijzondere verkoop bij inschrijving, die wordt gehouden in het kader van de in Verordening (EEG) nr. 1519/72 bedoelde permanente verkoop bij inschrijving

(73/248/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Economische Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 804/68 van de Raad
van 27 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke
ordering der markten in de sector melk en zuivelpro-
dukten ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Akte betref-
fende de toetredingsvoorwaarden en de aanpassing
der Verdragen ⁽²⁾, met name op artikel 6, lid 7,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 985/68 van de Raad
van 15 juli 1968 houdende vaststelling van de alge-
mene voorschriften betreffende de interventiemaatre-
gelen op de markt voor boter en room ⁽³⁾, laatstelijk
gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 2714/72 ⁽⁴⁾, met
name op artikel 7 bis,

Overwegende dat krachtens Verordening (EEG) nr.
1519/72 van de Commissie van 14 juli 1972 betref-
fende de verkoop bij inschrijving van boter tegen ver-
laagde prijs met het oog op de uitvoer van bepaalde
mengsels van vetten ⁽⁵⁾; laatstelijk gewijzigd bij Ver-
ordening (EEG) nr. 1467/73 ⁽⁶⁾, de interventiebureaus
voor bepaalde in hun bezit zijnde hoeveelheden boter
een permanente verkoop bij inschrijving houden;

Overwegende dat in artikel 9 van deze verordening
wordt bepaald dat met inachtneming van de ontvan-
gen aanbiedingen voor iedere bijzondere verkoop bij
inschrijving een minimum-verkoopprijs moet worden
vastgesteld voor elk van de in artikel 19, lid 2, sub a)
en b), van genoemde verordening bedoelde bestem-
mingen of wordt besloten de verkoop bij inschrijving
geen doorgang te laten vinden; dat volgens artikel 10
van Verordening (EEG) nr. 1519/72, rekening hou-
dend met het verschil tussen de minimumprijs en de
marktprijs van de boter, het bedrag van de verwer-
kings- en uitvoerwaarborg moet worden vastgesteld;

Overwegende dat het met het oog op de situatie van
de botermarkt en met inachtneming van de bij de
eenentwintigste bijzondere verkoop bij inschrijving
ontvangen aanbiedingen aanbeveling verdient de
minimumprijzen op de hierna volgende hoogte vast te
stellen en dienovereenkomstig de bedragen van de
verwerkings- en uitvoerwaarborg te bepalen;

Overwegende dat de in deze beschikking vervatte
maatregelen in overeenstemming zijn met het advies
van het Comité van beheer voor melk en zuivelpro-
dukten,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

Voor de eenentwintigste bijzondere verkoop bij in-
schrijving die wordt gehouden in het kader van Ver-
ordening (EEG) nr. 1519/72 en waarvan de termijn
voor de indiening van de aanbiedingen op 10 juli
1973 is verstreken, worden de minimumprijzen voor
de toewijzing van de verkoop bij inschrijving en de
bedragen van de verwerkings- en uitvoerwaarborg als
volgt vastgesteld:

Bestemming van de boter	Minimumprijs in rekeneen- heden per 100 kg	Waarborg in rekeneenheden per 100 kg
a) Artikel 19, lid 2, sub a), van Verordening (EEG) nr. 1519/72	36	140
b) Artikel 19, lid 2, sub b), van Verordening (EEG) nr. 1519/72	De verkoop bij inschrijving heeft geen doorgang ge- vonden.	

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 16 juli 1973.

Voor de Commissie

De Voorzitter

François-Xavier ORTOLI

⁽¹⁾ PB nr. L 148 van 28. 6. 1968, blz. 13.

⁽²⁾ PB nr. L 73 van 27. 3. 1972, blz. 14.

⁽³⁾ PB nr. L 169 van 18. 7. 1968, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 291 van 28. 12. 1972, blz. 15.

⁽⁵⁾ PB nr. L 162 van 18. 7. 1972, blz. 1.

⁽⁶⁾ PB nr. L 146 van 4. 6. 1973, blz. 15.

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE**van 16 juli 1973**

met betrekking tot de vaststelling van de minimum-verkoopprijs van de boter voor de vijftiengste bijzondere verkoop bij inschrijving, die wordt gehouden in het kader van de in Verordening (EEG) nr. 1259/72 bedoelde permanente verkoop bij inschrijving

(73/249/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 804/68 van de Raad van 27 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelprodukten ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en de aanpassing der Verdragen ⁽²⁾, met name op artikel 6, lid 7,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 985/68 van de Raad van 15 juli 1968 houdende vaststelling van de algemene voorschriften betreffende de interventie maatregelen op de markt voor boter en room ⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 2714/72 ⁽⁴⁾, met name op artikel 7 bis,

Overwegende dat krachtens Verordening (EEG) nr. 1259/72 van de Commissie van 16 juni 1972 betreffende het ter beschikking stellen van boter tegen verlaagde prijs aan bepaalde verwerkende industrieën in de Gemeenschap ⁽⁵⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1237/73 ⁽⁶⁾, de interventiebureaus voor bepaalde in hun bezit zijnde hoeveelheden boter een permanente verkoop bij inschrijving houden;

Overwegende dat in artikel 9 van deze verordening wordt bepaald dat enerzijds met inachtneming van de ontvangen aanbiedingen een minimum-verkoopprijs moet worden vastgesteld of wordt besloten de verkoop bij inschrijving geen doorgang te laten vinden en anderzijds rekening houdend met het verschil tussen de minimumprijs en de marktprijs van de boter

het bedrag van de verwerkingswaarborg moet worden vastgesteld;

Overwegende dat het aanbeveling verdient met inachtneming van de bij de vijftiengste bijzondere verkoop bij inschrijving ontvangen aanbiedingen de minimumprijs op de hierna volgende hoogte vast te stellen en dienovereenkomstig de verwerkingswaarborg te bepalen;

Overwegende dat de in deze beschikking vervatte maatregelen in overeenstemming zijn met het advies van het Comité van beheer voor melk en zuivelprodukten,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

Voor de vijftiengste bijzondere verkoop bij inschrijving die wordt gehouden in het kader van Verordening (EEG) nr. 1259/72 en waarvan de termijn voor de indiening van de aanbiedingen op 10 juli 1973 is verstreken, wordt

a) de minimum-verkoopprijs voor de toewijzing van de verkoop bij inschrijving op 55 rekeneenheden per 100 kg boter;

b) de verwerkingswaarborg op 132 rekeneenheden per 100 kg boter

vastgesteld.

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 16 juli 1973.

Voor de Commissie

De Voorzitter

François-Xavier ORTOLI

⁽¹⁾ PB nr. L 148 van 28. 6. 1968, blz. 13.

⁽²⁾ PB nr. L 73 van 27. 3. 1972, blz. 14.

⁽³⁾ PB nr. L 169 van 18. 7. 1968, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 291 van 28. 12. 1972, blz. 15.

⁽⁵⁾ PB nr. L 139 van 17. 6. 1972, blz. 18.

⁽⁶⁾ PB nr. L 128 van 15. 5. 1973, blz. 1.

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 16 juli 1973

tot vaststelling van de bedragen waarmee de monetaire compenserende bedragen in de sector rundvlees moeten worden verminderd

(73/250/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Economische Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 974/71 van de Raad van 12 mei 1971 betreffende bepaalde conjunctuurpolitieke maatregelen welke naar aanleiding van de tijdelijke verruiming van de fluctuatiemarges van de valuta's van sommige Lid-Staten dienen te worden genomen in de landbouwsector⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1225/73⁽²⁾,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1463/73 van de Commissie van 30 mei 1973 houdende uitvoeringsbepalingen inzake de monetaire compenserende bedragen⁽³⁾, en met name op artikel 5,

Gelet op het advies van het Monetair Comité,

Overwegende dat bij Verordening (EEG) nr. 1469/73 van de Commissie van 30 mei 1973⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1902/73⁽⁵⁾, de met ingang van 16 juli 1973 toe te passen monetaire compenserende bedragen zijn vastgesteld;

Overwegende dat deze compenserende bedragen worden vastgesteld zonder rekening te houden met artikel 4 bis, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 974/71 waarbij wordt bepaald dat in het handelsverkeer tussen de Lid-Staten en met derde landen de compenserende bedragen die ten gevolge van een waardedaling van de betrokken munteenheid van toepassing zijn, niet hoger mogen zijn dan de belasting bij invoer uit derde landen;

Overwegende dat voor de toepassing van deze regel, bij artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 1463/73 is bepaald dat de Commissie met het oog op de tenuitvoerlegging in de sector vlees van artikel 4 bis, lid 2,

van Verordening (EEG) nr. 974/71 de bedragen mededeelt die van de monetaire compenserende bedragen moeten worden afgetrokken; dat de volgens deze regel vastgestelde bedragen geregeld worden gewijzigd als de ontwikkeling van de belasting bij invoer uit derde landen daartoe aanleiding geeft;

Overwegende dat Verordening (EEG) nr. 1695/73 van de Raad van 25 juni 1973⁽⁶⁾, gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1824/73⁽⁷⁾, heeft vastgesteld in welke mate de monetaire compenserende bedragen die in de sector rundvlees van toepassing zijn ten gevolge van de waardedaling van een munteenheid hoger kunnen zijn dan de belasting bij invoer uit derde landen;

Overwegende dat, ten einde de normale werking van het stelsel te verzekeren, het nodig is voor de berekening van de wereldmarktprijs:

- een omrekeningskoers gebaseerd op de effectieve pariteit voor de munteenheden welke onderling worden gehandhaafd binnen een contante maximummarge op een bepaald moment van 2,25 %;
- een omrekeningskoers voor de andere munteenheden gebaseerd op het rekenkundig gemiddelde van de contante wisselkoersen voor elke van deze munteenheden, geconstateerd gedurende een bepaalde periode ten opzichte van de munteenheden van de Gemeenschap bedoeld in het vorige streepje;

Overwegende dat de toepassing van de genoemde criteria leidt tot het vaststellen van de in de bijlage vermelde bedragen, die van de monetaire compenserende bedragen moeten worden afgetrokken,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De bedragen waarmee de in de bijlage van de Verordening (EEG) nr. 1469/73, laatstelijk gewijzigd bij de

⁽¹⁾ PB nr. L 106 van 12. 5. 1971, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 125 van 11. 5. 1973, blz. 49.

⁽³⁾ PB nr. L 146 van 4. 6. 1973, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 147 van 4. 6. 1973, blz. 17.

⁽⁵⁾ PB nr. L 195 van 16. 7. 1973, blz. 1.

⁽⁶⁾ PB nr. L 173 van 28. 6. 1973, blz. 1.

⁽⁷⁾ PB nr. L 185 van 7. 7. 1973, blz. 1.

Verordning (EEG) nr. 1902/73 opgenomen compenserende bedragen overeenkomstig artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 1463/73 met ingang van 16 juli 1973 dienen te worden verminderd, zijn in de bijlage vastgesteld.

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot alle Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 16 juli 1973.

Voor de Commissie

De Voorzitter

François-Xavier ORTOLI

BIJLAGE

Bedragen waarmee de monetaire compenserende bedragen dienen te worden verminderd

Nummer van het gemeenschappelijk douanetarief	Italië (Lire/100 kg)	Ierland (£/100 kg)	Verenigd Koninkrijk (£/100 kg)
— Levend gewicht —			
ex 01.02 A II a) ⁽¹⁾	9 672	0	0
ex 01.02 A II a) ⁽²⁾	9 672	5,877	5,877
ex 01.02 A II b) ⁽³⁾	8 499	0	0
ex 01.02 A II b) ⁽⁴⁾	8 499	4,876	4,876
— Nettogewicht —			
02.01 A II a) 1 aa) 11	12 463	9,168	9,168
02.01 A II a) 1 aa) 22	9 587	7,052	7,052
02.01 A II a) 1 aa) 33	15 339	11,284	11,284
02.01 A II a) 1 bb) 11	13 712	9,264	9,264
02.01 A II a) 1 bb) 22	10 971	7,412	7,412
02.01 A II a) 1 bb) 33	16 455	11,117	11,117
02.01 A II a) 1 cc) 11	22 769	16,749	16,749
02.01 A II a) 1 cc) 22	26 044	19,159	19,159
02.01 A II a) 2 aa)	13 677	7,493	7,493
02.01 A II a) 2 bb)	10 257	5,620	5,620
02.01 A II a) 2 cc)	17 096	9,366	9,366
02.01 A II a) 2 dd) 11	20 516	11,240	11,240
02.01 A II a) 2 dd) 22 aaa)	17 096	9,366	9,366
02.01 A II a) 2 dd) 22 bbb)	23 524	12,888	12,888
02.06 C I a) 1	2 298	3,596	7,515
02.06 C I a) 2	2 628	4,747	0

⁽¹⁾ Kalveren voor de mesterij bestemd van een gewicht van minder dan 80 kg.

⁽²⁾ Andere dan onder ⁽¹⁾ bedoeld.

De indeling onder deze onderverdeling is onderworpen aan de voorwaarden te bepalen door de bevoegde autoriteiten.

⁽³⁾ Jonge mannelijke runderen bestemd voor de mesterij van een gewicht van 220 kg of meer en 300 kg of minder.

⁽⁴⁾ Andere dan onder ⁽³⁾ bedoeld.

De indeling onder deze onderverdeling is onderworpen aan de voorwaarden te bepalen door de bevoegde autoriteiten.